CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

Luminate chipuri sfinte ce-au visat la întregire,
Ferdinand, dar şi Regina, în gând sacru de Unire,
Au dat lumii viu semnalul dincolo, peste hotare,
Căci românii sunt acasă, demni, în România Mare.

(fotografie şi versuri Alexandru Oprea)

noiembrie 2019

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare la fiecare două luni.

Anul II - Nr. 6 (10) 2019 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Redactorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise și corectura revin în exclusivitate autorilor.

„Pentru a exista trebuie să fii văzut"

Managementul redacţional

-REDACTOR-ŞEF – *NICOLAE COSMESCU*

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- COORDONATORI DE RUBRICI:

„ÎNDEMNURI" – *CRISTINA ONOFRE*
„INVITAȚII EDIȚIEI"– *ALEXANDRU BOROIU*
„TINERE SPERANȚE" – *MARIUS IONESCU*

- CORECTURA – *VASILE GHIȚESCU*
- RELAȚIA CU PRESA – *PUȘA CHIRIȚĂ*
- DIFUZARE – *PETRE GHILENCEA*

Adresa redacţiei:
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges.wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor argeșean, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

Adrian Mitroi

De vorbă cu...

Vă spun cu sinceritate că nu am fost nici un pic afectat de faptul că el a întârziat aproape cincisprezece minute. Am avut timp să admir pastelatele culori pe care toamna le zugrăvea cu atâta bogăție, dăruire și insistență peste locurile noastre de baștină. Are tot dreptul, doar este vremea ei. Nu? Nici nu m-a mirat că el a apărut la întâlnire având un aer saturat de un profund spleen (plictis - în limba exagerat de uzitată astăzi, dar total neoficială). Ceea ce m-a derajat cu adevărat a fost faptul că a așteptat să îl salut eu primul. Gestul acesta m-a luat prin surprindere! Comportamentul respectiv mi s-a părut a fi un atentat cu armă albă la adresa bunului simț chiar dacă aș fi putut admite cu greu, ca o circumstanță atenuantă, că a fost comis din cauza unei binecunoscute ignoranțe. Gafe apărute din cauza lipsei de experiență, sau suferea de impolitețe cronică? Iată o întrebare care, din păcate, cred că va rămâne retorică.

L-am întâmpinat, totuși, cu o față jovială, dându-i benefica, bine-cuvântata binețe:

– Bună ziua copile!

Tânăr, 18 ani, 1,86 m înălțime, masculinic, atletic, 87 de kg, flegmatic, la prima vedere preocupat în mare măsură de telefonul de care era nedespărțit.

– Bună...!

Băi frate, pe vremea mea cei mai în vârstă erau salutați de departe de către cei tineri. Erau salutați cu respect, considerație și prețuire. Încă mă mai întreb și acum ce sau cine era „bună”, conform afirmației perfect și profund neconvinsă, dar și neconvingătoare cuvântată de el. Deh, lumea este mare și plină de mistere platonice!

M-am recules preț de câteva miimi de secundă, după care am debordat de curiozitatea nativă, dar și de cea căpătată de-a lungul vieții, curiozitate care, trebuie să recunosc, se accentuează pe măsură ce trec anii.

– Ce mai faci, copile?

– Cum?

Doamne, am fost extrem de măgulit și flatat (a nu se citi flatulat) datorită (a se citi din cauza) atenției pe care a binevoit, cu atâta mărinimie, să mi-o acorde în timpul său liber. Inima îmi tresălta... din cauza unei aritmii mai vechi.

– Am zis, ce mai faci?

– A, bine! a răspuns el, după care peste și între noi s-a așternut, ca o pilotă de nisip, un strat gros de tăcere penibilă, tăcere care era întreruptă numai de sunetele artificiale produse de telefonul său, telefon care parcă primea energie din iubirea față de om. Trebuie să recunoaștem că, în zilele noastre, sintagma „prietenul cel mai bun al omului” a fost grefată pe un alt suport specific, nonbiologic. Acesta este mult mai aproape de AI (inteligența artificială), putând aduce beneficii nesperate, însă legale și neimpozabile, dar putând și executa ravagii mult mai mari decât o banală, tratabilă mușcătură. Arătam de parcă am fi fost doi străini într-o sală de așteptare a unei gări al cărei personal era în greva foamei.

Am băgat de seamă că nici măcar nu a băgat de seamă că eu eram așezat pe o bancă.

– Te grăbești?

– Nu. De ce? zise el ridicând ochii... în partea de sus a ecranului.

– De ce nu te așezi pe bancă lângă mine?

– Păi, nu vreau să-mi murdăresc blugii.

Asta nu aș fi putut să cred, dar am fost obligat să o fac. Faptul că a observat înaintea mea, adică după ce am venit eu și m-am așezat, că banca era murdară, fără să-și fi luat privirea din telefonul fără fir, m-a făcut să îmi schimb, într-un anumit fel, părerea despre el. Mi-am cercetat doar prin analiză vizuală, renunțând la cea olfactivă și gustativă (analiza organoleptică),

pantalonii și am constatat, cu mare și profundă neplăcere, că avea perfectă dreptate. Mi-i murdăriseră... tot felul de chestii picate din cer. Ce fericit poți fi dacă ai atenție distributivă! Eu nu am. Când m-am așezat pe bancă eram implicat într-o conversație importantă cu gândurile și cu mine însumi.

Drept recompensă morală m-am ridicat și eu, mi-am scuturat pantalonii și l-am invitat să facem un tur de parc. A acceptat în mod tacit. Eu am 63 de anișori, 1,84 m înălțime, 113 kg, aproximativ atletic (ce a mai rămas din zece ani de sport de performanță practicat în mileniul trecut), coleric, preocupat mai mult de problemele existențiale. Ce pereche (fără nicio insinuare!) interesantă! Nu?

În timp ce ne plimbam am observat că măsurile pașilor noștri erau sensibil egale. Nu știu cine stabilea viteza deplasării, el sau eu, dar știu că acea viteză îmi convenea de minune.

Conversația începuse, din nou, să sufere de o astenică lâncezeală, așa că m-am decis să-i investighez trecutul.

– Ce ai mai făcut în ultimul timp? - Am respirat, am mâncat, am băut, am navigat pe internet, am aplicat pentru un job part-time, am fost la sală, am studiat, am făcut sex, am *cetuit,* am fost prin club. Într-un cuvânt, tot ce face un om normal la cap și la toate celelalte.

În mintea mea căutam să înțeleg dacă toate aceste activități enumerate de el puteau reprezenta viața lui, ca fiind incluse, dar nu definitorii precum o condiție sine qua non. Unde era cititul, socializarea prin susținerea unui dialog fată în față (comunicarea), dragostea, spiritualitatea, introspecția? Unde erau liniștea, dorința, fericirea, responsabilitatea, încrederea? Apoi, trezindu-mă din visarea mea idilică, ideală și ideologică, am realizat că stau de vorbă cu un tânăr care face parte din mileniul trei, tânăr care poate reprezenta cu succes, ca model de normalitate, milioane de alți tineri ca și el. Poate că eu ceream prea mult de la el, în lumina intelectului meu de adult aproape intrat în a treia tinerețe. Aveam eu aceste calități, aceste preocupări, acest mod de a gândi și de a acționa la 18 ani? Nu mai știu. Au trecut aproape cinzeci de ani de atunci.

Cu excepția ultimului gând, bineînțeles că, pentru mine, această revelație a fost tristă deoarece am fost nevoit să o încadrez precis, definitiv și irevocabil în realitatea imediată, în realitatea mileniului trei. Păi, dacă răul psihic tot a fost transpus și în realitatea mea, adică a fost înfăptuit, m-am hotărât, este adevărat cu o anumită șovăială, să îi cercetez și viitorul, cu toate că poate nu voi fi, din punct de vedere cronologic, sigur că voi reuși să percep îndeplinirea sau neîndeplinirea a tot ce îmi va transmite el în continuare.

– Ei, și ce ai de gând să faci mai departe (adică, în traducere liberă: ce acțiuni vei mai desfășura în viitor)?

Recunosc cu mândrie nedisimulată că acesta a fost singurul punct culminant, capodopera, vibrația superioară, vârful maxim al conversației noastre, vârf care l-a determinat să facă un gest extrem. A privit spre mine cu ochii lui total inexpresivi – purta ochelari de vedere cu lentile heliomatice, pentru corectarea miopiei - și mi-a răspuns cu un ton care definea surprinderea sa vis-a-vis de o asemenea întrebare.

– Am de gând să trăiesc!

În acel moment am înțeles că mirarea lui se raporta la presupusa stupiditate a întrebării mele, nu la dificultatea acesteia. Imediat analiza mea a primit o revelație cruntă, dar perfect adevărată. Acest adevăr o face să fie și mai de temut. Tineretul de astăzi trăiește, indubitabil, numai după pricipiul dictonului „carpe diem”. Ei nu pot sau nu vor să vadă în viitor. Este, oare, un mod de autoapărare, un modus vivendi normal - ca o adaptare la viața trăită în aceste vremuri - sau un mod de gândire care face parte din sistemul de supraviețuire al tinerei generații? Dacă se dovedește a fi măcar una din cele trei variante, ce îi determină pe ei să gândească și să acționeze în acest mod?

La o analiză mai amănunțită a mediului în care trăim acum, putem găsi destule fisuri și fracturi în liniile vieții oamenilor. Instabilitatea economică și socială, instabilitatea mediului natural-climatic în care trăim (viețuim în baza unor surogate precum asigurarea unui microclimat - locuința - normal, „plăcut”, fără a ne preocupa și de macroclimatul Terrei), duplicitatea mediului moral și legislativ, precaritatea și sărăcia învățământului și culturii, bâlbâielile sistemului sanitar, problemele financiare, virulența mass-mediei în a promova nenorocirile și violența, reprezintă factori care determină psihicul tinerilor să devină din ce în ce mai labil, mai sensibil. Ei devin din ce în ce mai vulnerabili, înstalându-se în mintea lor, ca un fir călăuzitor al manipulării, nu al Ariadnei, FRICA. De ce? Deoarece viitorul lor este reprezentat de un imens și gol necunoscut (frica de necunoscut). Ei nu percep, în viața lor actuală, o stabilitate a unei lumi în care „normalitatea, bunăstarea și progresul” pot fi reprezentate atât de prezent cât și de viitor, nu percep luminița de la capătul tunelului. Datorită agresiunilor de tot felul pe care sunt nevoiți să le suporte, psihicul lor este saturat de idei care pot fi încadrate în doctrina fatalistă. Pentru ei întrebarea cea mai chinuitoare este dacă există această luminiță (analogie cu întrebarea: există Dumnezeu?) și nu unde se află sau în ce mod o pot percepe, găsi (cred în Dumnezeu?). Nu cred în ea!

Niciunul dintre noi nu stabilea direcția de mers, dar amândoi alegeam, în intersecții, aceeași alee. Toate acestea se întâmplau fără ca noi să realizăm faptele respective, deoarece el era extrem de preocupat cu telefonul, iar eu mă gândeam la ale mele.

După puțin timp, a zis ținând capul un pic aplecat într-o parte:

– Se poate întâmpla orice!

Aceste cuvinte m-au lovit ca tampoanele unui vagon de tren. Pesimismul! Aceasta este starea lui de bază. Neîncrederea, teama și pesimismul. „Trinitatea" mileniului trei! Iată caracteristicile unei generații instabile și instabilizate. O generație aproape nomadă din punct de vedere al locului de muncă și al locuinței. Ne întoarcem, oare, la vechiul mod de viață?

În timp ce asimilam informațiile primite de la el, m-am surprins întrebându-mă dacă aș fi dorit să-mi petrec tinerețile în vremurile de acum și cum aș fi arătat eu dacă s-ar fi întâmplat așa ceva.

După câteva secunde a continuat cu o voce înceată, dar fermă:

– Oricum, vreau să obțin slujbe din ce în ce mai bine remunerate. Vreau să fac bani, dacă nu dintr-o dată, atunci măcar gradat; din ce în ce mai mulți bani. Dacă voi realiza acest lucru, restul se rezolvă de la sine.

Vreau, vreau, vreau! Iată cum arată sfânta îngâmfare a tinereții. Pseudopragmatismul afișat de el m-a scos puțin din pepeni. Pragmatismul este, de fapt, un mod de gândire, un mod de abordare a vieții, un anumit mod de a rezolva problemele care, iminent, se ivesc pe parcursul acesteia. El aplica acest mod de rezolvare numai în ceea ce privește problema pecuniară, interpretând-o ca fiind rezolvarea tuturor celorlalte probleme (liniștea sufletească, iubirea, înțelepciunea, responsabilitatea, armonia etc.) pe care le lega, inconștient, numai de acest deziderat material. Pragmatismul este un concept legat de material, dar **influența** pozitivă sau negativă a acestuia nu se poate extinde pe orice palier al vieții. Probabil, nu i-a spus nimeni că există și probleme de suflet, de conștiință, de voință, de idealuri și multe altele care nu au nicio legătură și nimic în comun cu banii. Din păcate, eu uit mereu că am trăit, trăim și vom trăi vremuri în care reflexele condiționate trebuie implementate de la vârste fragede. Efectul obținut depinde de calitatea și rolul acestora. Trăim vremuri în care se face reclamă, prin modelele de urmat, numai bogăției materiale, minimalizându-se sau făcându-se abstracție, în mod voit, de cea spirituală. Am întrebat timid:

– Doar atât ai în vedere să realizezi?

Răspunsul primit mi-a dăruit unele speranțe în ceea ce privește viitorul său, rezolvarea și prin alte metode, nu numai prin pragmatism, a problemelor care vor apărea:

– Până una, alta, da. Mai vedem apoi, zise el neluându-și privirea din ecranul lipicios al telefonului celular.

Aha, deci există și un „apoi". Interesant ar fi fost să fi cunoscut în care perioadă ar fi putut să fie situat, plasat acest „apoi". Timpul ne va spune, dar, așa cum am declarat mai sus, acest timp este deja sau devine inamicul meu. Până la urmă nu contează! Important este că mi-a dat, totuși, o speranță.

Nu știu din ce cauză, dar după gândurile apărute anterior am fost tentat să analizez mai în amănunt înfățișarea sa, modul în care se îmbracă, modul de comportament, tunsoarea și, în general, modul în care se prezintă. Ciudat, dar toate aceste aspecte găsite la el parcă aveau, pentru mine, un parfum de familiaritate. În câteva elemente chiar mi-am regăsit vârstta de 18 ani. Aceste fapte mă cam amețeau făcându-mă, pentru destule momente, să nu mai înțeleg care este imaginarul și care este realitatea. Ciudat, foarte ciudat!

Ușor, ușor, mi-a răsărit în minte ideea că acest tânăr seamănă foarte bine cu mine cel de la vârsta sa, dar nu cu mine cel de 18 ani din mileniul doi, ci cu mine cel de 18 ani, dar transpus în zilele noastre. Poate că era numai o părere, dar ea mi se înșurubase în minte ca un tirbușon pentru scos doapele de plută. Nu mai puteam găsi altă variantă, altă părere. Gândurile mele se pliau numai pe acest palier destul de fragil, dar foarte insistent. Era, oare, posibil ca această întâlnire să fie numai rodul imaginației mele? Nu mai știam ce să cred, dar știam ce voi face în continuare.

După câteva minute m-am hotărât să fac o analiză introspectivă, prin translatarea modului meu de a gândi și a mă comporta într-un tânăr de 18 ani din aceste vremuri. Cred că respectivele caracteristici ar fi fost identice cu ale lui. Vă spun cu sinceritate că am acceptat cu greu această ipoteză, dar am acceptat-o deoarece am înțeles că cele două concepte ce reprezintă componente ale naturii umane, gândirea și comportamentul, vorbim despre cele specifice, tipice tinerilor care viețuiesc în mileniul trei, sunt extrem de răspândite în rândul acestora. Pe cale de consecință, pot spune că, de fapt, eu m-am întâlnit și am purtat un dialog, dacă îl pot numi așa, cu mine însumi, cu mine cel care aș fi fost dacă aș fi deschis ochii la începutul mileniului trei. Chiar dacă nu credeți, acesta este purul adevăr!

Cea mai pertinentă întrebare pe care mi-o pot adresa după ce am primit acestă revelație este: „Oare m-aș putea suporta, m-aș putea îngădui în forma aceasta (a mileniului trei), eu cel care am devenit ceea ce am devenit, știind sigur că am devenit un căutător de răspunsuri, un perfecționist?". Pentru a putea menține un echilibru stabil prin contrabalansarea situației, va trebuie să fac un artificiu temporal care îmi poate permite să-mi pun o altă întrebare foarte importantă: „Dacă aș fi deschis ochii în pragul mileniului trei aș mai fi știut, oare, că am devenit ceea ce am devenit datorită experiențelor acumulate în trecut? Mă mai cunoșteam, oare, pe mine cel din mileniul doi?". Răspunsul cert este că NU. Adică, ceea ce nu știi, nu există!

Din toate aceste panseuri rezultă o singură teorie:

„Pentru a **înțelege cum trebuie să faci**, există o condiție sine qua non: este necesar să știi dinainte **ce ai de făcut**".

George Ene

Membru al L.S.R.-Argeș

ALBA-NEAGRA

În umărul drept, ușor fâlfâit
Și-n inimă, pulsul firescului zbor.
Mamă! Dacă-mi crește repede cealaltă aripă?!
Iarna, rebegită, bate cuie la ușă.
Ce să facă?! ...Mătușă săracă!
Nu-mi amintesc un pat
Mai cald și mai posesiv decât reveria.
I l-aș ceda, să-mi închei poezia.
Ciudat!
Pe scări, pași de elefanți agitați...
Într-un târziu, cu voce ursuză,
Singurătatea-mi aduce acuză după acuză.
Nu-i răspund. Nu mă mir.
Abia dacă pot să respir.
Și-așa, am pe cap doar nefăcute!
E greu să-ajungi la sfârșit
Mai neisprăvit decât ai venit,
Să fii jefuit de-amintiri,
Să te lași strivit de-ntâmplare
Între neliniște și mirare...
Sar din pat ca la foc.
Mă văd lup singuratic, hăituit de visare...
Peste munte, trasoare de urlete albe,
Înzăpezite de mult în uitare...
Coșmar, așteptare? N-am habar.
Farmecele jucăușei himere?
Poate doar o ușoară melancolie,
Ca dup-o neisprăvită beție.
Știe doar Bunul...
Nebunii pariază de-o viață-ntreagă,
La Alba-Neagra,
Chiar când trec strada.

PĂSUIRE DE-O ERĂ

Pe-nsinguratul necuprins în mirare
Nicio strânsoare nu-l doare.
În depărtarea de sine,
Plutește peste rău, peste bine.
Simte că pe nimeni nu-l poate răni,
Oricât și oricum l-ar iubi.
O arătare, strecurată prin gene,
Îi bate-ndoită sub vreme
Potecile arse de frig și de brumă,
Să-i dea amintirii de urmă.
Cuviosul cu miere în grai
Adună căzuții din rai,
Dăruindu-le bulgări albaștri,
Rostogoliți din senin de sihaștri.
Munți de valuri îl mână grăbit către țărm
Și-n liniști adânci îl adorm.
Îl deșteaptă, cu glas dogit și stingher,
Un vechi cruciat cavaler...
Calu-i alb, ascuțit rinocer,
Destrămat sub perdele de ger.
Rătăcitorul − semn amar de-ntrebare −
E-ncăierat de mirare,
În timp ce Împunsul-Răspunsul
Își linge, pierdut, rana dintr-însul.
Prizonier, strivit sub cer plumbuit,
Prea-plecatul trist cavaler
Ruginește-n armură de fier,
Străpuns pân-la os de-un surâs tămâios.
Pe fața-i, o perfidă expresie
Mocnește cum focul sub gresie...
Calul nechează mai prelung ca ecoul,
Să-și smulgă, întreg, din visare eroul.
Din coama-mpletită-n argint și în rouă
Își scutură aprig ispita cea nouă...
Să sară peste himeră,
Cavalerul mai vrea păsuire de-o eră.
Jură că, oriunde s-ar duce,
Războiul lui e iubire sub cruce.
...Al meu e doar cânt,
Murmur pe limba acestui pământ.

DEVORAȚI DE IUBIREA IUBIRII

Duioșii mână clipe pierdute –
Comori brăzdate de fulgere mute.

Drumuri urcă și coboară în neuitare
Pleoape obosite de grea căutare.

Niciun chirurg nu desparte lacrimi de amintiri,
Cum nici moralistul faptele de simțiri.
Eu nu-mi pot separa de nimeni iubirea –
Inima-mi pulsează odată cu firea.

În mijlocul ochilor, flăcări de iad;
În jur, vălurinde ape de jad.
Pe buze, umbre de zâmbete calde,
La care-mi adap speranțele oarbe.

Ocolindu-ne, nimeni n-a câștigat.
După ani ne surprindem sub același oftat.
Ce-a fost dezlegat ieri, nu se mai leagă:
Ne trezim înghițiți de-aceeași gaură neagră.

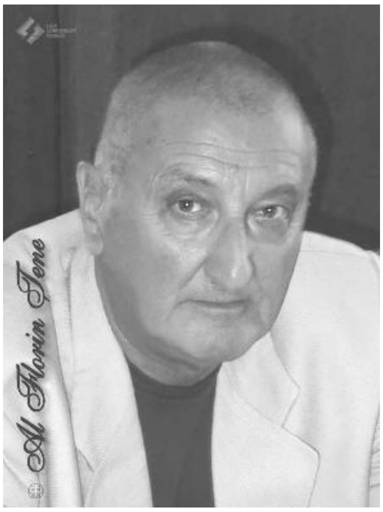
Sub dulcea robie a amintirii,
Sfârșim devorați de iubirea iubirii.

GÂND APRINS

Câți greieri, atâția nebuni!
Căzuți sub vraja vechiului cântec,
Își urcă iubirea la cer, tot mai sus,
Ca nimeni să nu le-o atingă.
Doar vijelia-i mai poate opri
Să nu se topească sub note.
Înflăcărați, de-atâta strunire,
Uită să doarmă și să respire.
Fiecare se vrea prim-solist,
Nesocotindu-și grav dirijorul.
Corul de semeni îi mână și lui
Gândul aprins, arcușul și dorul.
Sub talpa casei mi-ascund uimirea...
Pe buzele unei oale de lut
Ecoul se răsfrânge ca focul:
Greierii își răsfață norocul!
Niciun cântec nu se destramă;
E suflet viu într-un pământesc imn –
Iubire pentru cine-l ascultă.
Contează prea puțin cine-l cântă!
Oare, țârâitul lor cald-rece,
Vesel-tânguitor, ascuțit, monoton,
Scrijelit în placa de patefon,
E veșnic în gena graiului nostru?!
Cât de trist, să auzi greieri plângând −
Deși plânsul, uneori, e semn de iubire...
Ce fericit, când îți cântă cu drag,
Până cad secerați în pantofi și pe prag...

Al.Florin Țene

Președintele național al L.S.R.

Metafore ce ţin de mână ideile să nu rătăcească(II)

– Există două feluri de frumuseţe: utilă şi inutilă. Frumosul util este graţie elementului *__intelectual__* şi elementului *__sensibil__* de satisfacţie resimţită: el este o - anticipare a plăcutului prin perceperea unor mijloace bine organizate în acest scop; el satisface inteligenţa, voinţa şi sensibilitatea; când acest triplu rezultat se produce, când utilul ne poartă dinainte la termen şi la scop, finalitatea devine frumuseţe utilă.

-Trebuie să fii poet în tine însuţi pentru a iubi natura. Sentimentul poetic nu s-a născut din natură, este natura însăşi, care apare transformată în oarecare măsură.

– **Nu privi**-s-ar putea să vezi, **Nu asculta-**s-ar putea să auzi, **Nu gândi**-s-ar putea să aflii, **Nu lua hotărâri**-s-ar putea să greşeşti, **Nu umbla**-s-ar putea să te împiedici, **Nu alerga**-s-ar putea să cazi, **Nu trăi-**s-ar putea să mori. Citind aceste lucruri într-un ziar, mai completez cu: nu muri că s-ar putea să devii iarbă, să te pască vaca, laptele să-l bea o mamă care naşte un copil. Şi te naşti din nou.

– Criticilor care critică de dragul de a critică, pentru a-şi arăta superioritatea, le spun: îi avertizez că încalcă perceptul moral, prin excelenţă; *iubiţi-vă unii pe alţii, cum spunea altă dată Alfred Fouillee*. În definitiv, dacă bunăvoinţă este, şi o datorie faţă de om, de ce nu am avea-o şi faţă de operele sale, în care a pus tot ceea ce a crezut că are mai bun în el? Cartea

scrisă, cât de imperfectă ar fi ea, este încă una din manifestările cele mai înalte a *eternei voinţe de a trăi*, şi în acest sens demnă de respect. Criticul care desfinţează o carte, pe drept cuvânt, este gâde. (Criminal).

– A creea înseamnă a şti să fii în acelaşi timp subtil precum gândirea şi real ca viaţa.

– Se spune că omul este stilul, atunci spun că viaţa este subiectul.

– Adevărata artă trebuie să pătrundă, dar să nu cuprindă.

– În artă e bine să nu te pierzi în prea multe detalii, fiindcă în loc să se completeze, se anulează unele pe altele. Astfel, vrând să arate mai multe lucruri deodată, se riscă să nu se vadă nimic.

– Caracterul unui om se dezvăluie şi se apreciază ***prin acţiune,*** chiar dacă îl cunoaştem numai din discuţie, până nu vedem persoana acţionând, nu putem spune că ne cunoaştem. Nu ne putem lăuda că ne cunoaştem pe sine dacă nu ne-am văzut la lucru.

– Dacă stilul este arta de a stârni interesul, eticul este echilibrul interesului. Dacă stilul este ***arta*** de a plasa gândul, eticul este felul cum îl plasezi. Stilul este de a scoate în evidenţă, de a trasmite, de a spune totul de la autor semenilor săi în întregime. Însă, eticul este legea bunului simţ care *cenzurează* scoaterea în evidenţă a ceea ce doreşte să transmită autorul.

– Pentru mine ***metafora*** este o viziune iar ***comparaţia*** un silogism.

– Între frumos şi poetic există o diferenţiere. Frumosul rezistă mai ales în formă, în proporţii şi armonie, poeticul rezultă, îndeosebi, din ceea ce exprimă şi sugerează forma, mai curând din ceea ce ne arată. *Frumosul* se vede, *poeticul* se întrevede. *Frumosul* se aude, *poeticul* se ascultă.

– Etimologic, se pare că, din limba latină vine cuvântul ***cultură***. Rădăcina din care a derivat este verbul ***calere***, ce înseamnă ***a cultiva anumite lucruri***, cu înţelesul de a le *îngrijii*, pentru a le ameliora calitatea sau a le creşte productivitatea. După mine, cred că vine de la credinţă, de la ***cult***, de la ceremonialul impus de acesta. Cicero punea în discuţie ***cultura animi*** prin această expresie înţelegea efort educaţional cu efect în rodirea sufletului.

– Inteligenţa este abilitatea de a-ţi folosi cunoştiinţele. Capacitatea omului de a rezolva prin gândire probleme noi.***Coeficientul de inteligenţă*** se calculează: C.I.= V.M/V.F .100, din care V.M. - este vgârsta mentală şi V.F - este vârsta fizică a copilului.

– Pentru un idiot, gradul de inteligenţă este între 0-22; pentru copii eminenţi, gradul de inteligenţă este de 130 şi peste.

Cristina Onofre

Alias Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

„GENERALUL sau o iarbă înălțată până la cer’’

(Fragment)

O poetă care apare în public cu o vaporoasă discreţie este **CRISTINA ONOFRE**.

Nu se poate spune că ochiul criticii nu a descoperit această prezenţă, luând act de ea aşa cum aproape instantaneu privirea trecătorului grăbit se agaţă de plantele ornamentale din vitrinele pe lângă care trece.

Operând cu puţine cuvinte, Cristina Onofre cultivă aproape organic un imagism de foarte bună calitate.

Poeta îşi concentrează atât de concret reprezentările și maximizează fluenţa enigmatică a poeziei sale.

,,GENERALUL sau o iarbă înălțată până la cer’’este un volum de o ţinută unică, semnalând o individualitate poetică pe care se poate miza onest.

,,Metoda” acestei cărţi este dezinvoltul, firescul relatării, fără nicio urmă de falsitate. Poemele sunt de fapt un singur **poem** scris, format din cincizeci de secvenţe, motivul fiind Generalul - denominativ şi motiv de inspiraţie destul de rar.

O poetă - divă care-şi cheamă iubitul (transfigurat în General) transformă tema dragostei într-o efuziune plină de tării, convingătoare, ca o respiraţie de aer de munte ce îţi poate ajunge un timp îndelungat.

Fragment din cronica literară realizată de domnul ***Radu Cange – poet, membru al Uniunii Scriitorilor din România.***

Vocația literară a Cristinei Onofre mi se pare de necontestat, modernitatea scrisulu său recomandând-o ca pe un spirit ales, slujit de mijloace de exprimare de rară elevație.

Fragment din cronica literară realizată de domnul Gheorghe Tomozei - ***membru al Uniunii Scriitorilor din România.***

Sufletul tău

Sufletul tău
Plutea uneori
în apa dulce-amăruie a dragostei,
mânat de-o ursitoare
ce aduna
de prin preajmă
inimile luminoase ale copacilor
din urma unor pași de domnișoară…

Un sihastru

Un sihastru
era mereu lângă tine, Generale,
rugăciunile lui fiind pretutindeni:
în ramuri, pe râuri,
în iarbă şi flori,
iar păsările
zburau liniştite
împrejmuind
cu subţiri înţelesuri
întreaga ta fiinţă.
Un sihastru
era mereu lângă tine, Generale…

Un vârtej de fluturi

Curgea pe lângă tine
un vârtej de fluturi,
cu polenul lor te-nfăşurai,
şi cu trupul lor te-nfăşurai,
înainte de a ajunge la fântâna
unde o cămaşă,
subţire, înmiresmată, te aşteapta.
Cumpăna spunea că n-ai să vii, Generale,
cumpăna, al cărei lemn ars de soare
Vedea până departe.
Ciutura se clătina,
apoi, ca într-un vis, câmpia te aducea
în ropot de cai
veseli şi nestăpâniţi,
fără frâie, fără şei,
dornici să se adape
din căuşul de jăratec
al palmelor ei.

Zâna albăstrimii de zi

Erai tânar…
Dintr-o fluturare subțire a degetelor
puteai înalța atunci o scară de abur
până dincolo de vârful copacilor
pe care cobora scânteind
zâna albăstrimii de zi.
O dimineață subțire
se ridica din hamacul tău,
alungând întunericul
din corturi.

Mai târziu

Mai târziu
tu ne-ai învățat, Generale,
că dragostea
nu este doar vizuina
în care-ți odihnești
inima și gândul.
Ea e neliniștea
din nopțile cu foșnet de pas,
de pas ca o armă îndreptată
înspre măceșul rubiniu
al trupului ei
de crâng luminos
și neadormit.

Stăteați amândoi

Stăteați amândoi,
pe-atunci, într-un fruct, Generale,
într-un fruct
gata să cadă,
gata să-ndoaie vijelios
frunze și crengi
și multe, multe
săgeți nevăzute
ale aerului nestăpânit,
colindător…

Salcâmul tocmai îmbrăca

Salcâmul tocmai îmbrăca
armura neagră a nopților,
atunci când, o burniță începuse să cadă
pe săbiile frunzelor lui,
pe locul pe care-ți stătuseră cândva ursitoarele,
făpturile acelea ce puteau deveni
la ceasuri înalte, de taină,
doar cântec, doar abur de femeie
cântând.

O rază a lunii

Tăcută şi singură
o rază a lunii
se aşează uneori pe ramuri,
în grădinile tale,
abia putând fi văzută, Generale,
luminând o pârtie
între cer şi pământ,
acolo unde zăpada

se luptă cu armatele
aprigului vânt de miază-noapte,
deasupra pădurilor lumii,
unde ciocănitorile
se auzeau
bătând un ritm aproape uitat,
un ritm
pe care numai copacii însinguraţi
şi călugării bătrâni, la vecernie,
sfetnicii tăi,
îl mai ştiau.

Oamenii semănau

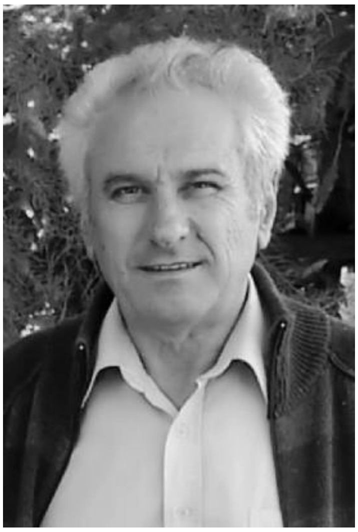
Oamenii semănau
lăstarilor de fag
în aşteptarea poruncilor tale, Generale,
lăstari de fag
ascunzând armura frunzei,
purtând în inimile lor
umbrele bătrânelor păduri…
Tu ai venit în fruntea lor
dintr-odată,
de peste neînfricate şei de deal,
din negura vântului,
şi ai început să scrii
răvaş după răvaş
cu slova ta arzând
ca flăcările comorilor,
o slovă ascunsă în venele trupului tău.

Cine ar fi putut să-ţi cunoască inima

Cine ar fi putut să-ţi cunoască inima
în ziua aceea,
atât de înalt cum erai, Generale?
Toţi stăteau în jurul tău,
numai că ei nu vedeau nici flacăra,
nici bolta înstelată a minţii tale.
Cine ar fi putut să-ţi cunoască inima
în ziua aceea, Generale,
inima şi tot locul pe care ai stat,
zile şi nopţi,
toate locurile din care curg râuri
în care se ascund
ropote de cai
şi sunete de-armuri?…

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeş

Cuvânt argeșean

Gânduri și idei,
Din pale de vânt,
Argeșenilor mei,
Creatori de Cuvânt.

Pași prin vers,
Rime de la zei,
Atomi din univers,
În vârf de condei.

Din plai mioritic,
Salbe de cuvinte,
Idile din triptic,
Sclipiri de minte.

Din pale de vânt,
Suflând rotocoale,
Aduși în Cuvânt,
Pașii din Trivale.

Tineri și vârstnici
Așteaptă la poartă,
Scrisul de pustnici,
Cuvântu-i o artă!

Toamna-mi place

Toamna-mi place mustul dulce,
Și foșnet de frunze care cad,
Sărutul viilor de la răscruce,
Nu-mi plac, gradele care scad.

,

Toamna-mi plac razele snoabe,
Blânde, ca vorbele cu tâlc,
Pe iarbă așezate în boabe,
Nu-mi place, mersul de melc.

Toamna-mi place, plouă mărunt,
Când bucură pământul norii,
Mă simt puțin mai cărunt,
Nu-mi place, că se duc cocorii.

Toamna-mi plac culorile arămii,
Văzduhul, cu vălătuci de câlți,
Chiotele la cules în podgorii,
Nu-mi place, nu mai merg desculț.

Toamna-mi plac păsări în zbor,
Deasupra de nor, după căldură,
De-acolo, știu că primesc ajutor,
Nu-mi place, le trebuie anvergură.

Toamna-mi place dorul de ducă,
Cu prăjina bunicii să *bat* nucii,
Din coajă să scot miez de nucă,
Nu-mi place, nu mai cântă cucii.

Toamna-mi place, dulce-amară,
Din timp ruptă, al meu anotimp,
Cu tot ce-mi oferă, mă-nfioară,
Nu-mi place, a veștejit flori pe câmp.

Soarele

Soarele obraznic, nu mai are limite,
Și-a pus în gând să ardă pământul,
Pe Nero, împăratul, vrea să-l imite,
Foc dă lumii grăbind deznodământul.

Cu raze ucigașe îmbrățișează trupuri,
În capcane le-atrage la malul mării,
În nebunia verii inventează trucuri,
Dorul nu mai așteaptă clipa-nserării.

Flăcările iadului ies la suprafață,
Vor răsfăț de la rază fermecătoare,
Nu mai îndură chin de terră creață,
Unde-au zăcut fără pic de splendoare.

Ofu-și descarcă în energii solare,
În universul pierdut printre stele,
Precum, pământul cu plaje și mare,
Pe care raze ard sufletele rebele.

Nu ne-ntreabă, dar îl dorim mereu,
Alături, să ardă, să lumineze zile,
Obraznic, strălucitor și cu tupeu,
Prăduitor de nopți și vise nefertile.

Sub soare trăim, apusu-i ne doare,
Lumină divină împrăștie și viață,
Ascuns în nori după iubiri stelare,
Când răsare mai avem o speranță.

Puiul de dac

Pe ziduri de cetate, un pui de dac,
Nedumerit privește un cui ruginit,
De sute de ani în lut, un vârf de ac,
De-ai lui strămoși, cândva folosit.

Manole și-ai lui meșteri mari,
Pe schele l-au lăsat nefolosit,
Ori, poate nu și-au pus ochelari,
Atunci, când cuiul l-au izbit.

Un cui stingher a urmărit istoria,
Înfipt în lutul țării zbuciumate,
Hotarele să-și țină-ntregi și gloria,
Pe harta lumii veșnic lăcrimate.

Atâtea cuie ruginite-n legende,
Înfipte în lut se regăsesc în cetăți,
Ne-au dus neamul la calende,
Trecutul înscriind pe veci în cărți.

Pe ziduri de cetate, un pui de dac,
Scrutează viitorul, citind trecutul,
Aprinde o lumânare lângă colac,
Strămoșilor aducându-le salutul.

Gânduri

Un secol, ce-i în răstimp?
O scăpărare de timp șugubăț,
Un geamăt prins în anotimp,
O magmă, cu dor de răsfăț.

Dar, ce-s anii lumină?
Depărtări astrale în univers,
Timpul enigmă în paragină,
O aruncătură de vis în mers.

Taine ascunse sub gânduri?
Un clipocit de ape tăcute,
A minților urzeală în vremuri,
Hotare de timp dispărute.

Căldura verii de ce-o așteptăm?
Pentru suflet ori de ochii lumii,
Nimic nu șochează, orice-ntâlnim,
Viața-i trai descoperit în mumii.

De ce esența-i în travaliu?
O picătură concentrată de senin,
Prețul plătit de orice detaliu,
Ascuns iscusit de cerul divin.

O clipă de glorie poate fi istorie?
Mai multe lacrimi se duc în nimic,
În timp se pierd milenii de euforie,
Flori de amintiri în urme de epic.

Răsfățul Lunii

În spatele cortinei e Luna,
Pregătită de spectacol ceresc,
La eclipsă devine regina,
Cum i-a ghicit oracolul zeiesc.

La miezul nopții-și pune vălul,
Regina nopții dezmierdată,
Atunci de braț își ia idolul,
Pășind prin lumea înstelată.

Pe fața veșnic luminată,
E noaptea nunții ei regale,
Când în penumbră-ntunecată,
Se plimbă-n cercuri inegale.

Nu-i pasă că e trecătoare,
Pe cer rămâne preț de ore,
În zori ea știe că dispare,
Trăgând cortina de-amore.

Pe boltă, în spectacol de gală,
Ea-și arată splendoarea ei,
Știe că e atracție universală,
După nori o răsfață amanții zei.

Campionii

Rar se nasc marii campioni,
Barza-i aduce mai greu,
Gata de luptă, ca niște pioni,
Pe unde vrea Dumnezeu.

Emoții copleșesc și-un mit,
Cu suflet, ca din Evanghelie,
Firesc, cu gândul lui de schit,
De sacrificiu, în orice bătălie.

Senin de cer e-n ochii lor,
Licăr albastru de speranță,
Privesc mereu spre viitor,
Vor înălțimea de la viață.

Adevărații ași se nasc rar,
Neamul îi dă pentru iubire,
Din crezul lor în sfânt altar,
Laurii victoriei sunt fericire.

Mândria țării și a noastră,
De la hotar pân' la hotar,
Nume duc și-n zare albastră,
Până la Luna din pătrar.

Arene vin să vadă campionii,
Să ia din energia de-nvingător,
În bătălii să-ntâlnească pionii,
Esențe de mândrie din popor.

Pe faleză, cu ea

Stau pe faleză, cu ea,
Aduși de briza mării,
Deasupra zăresc o stea,
De pe ceru-nserării.

O vreau lângă mine aici,
De-a dreapta să-mi fie,
S-o-mbrac în arnici,
Să-mi fie a doua soție.

Să-i pun un nume,
Să-mi fie blestem,
C-am adus-o în lume,
Din tărâmul etern.

Împreună privim marea,
De pe nisipul fin,
În pori să-i simțim sarea,
Sorbind cupa cu vin.

Cu ochii la cer aș vrea,
Să-i dau o-mbrățișare,
Pentru că i-am luat o stea,
Smerit, să cer și iertare.

Muncă din frânturi

Piața muncii n-are de muncă
Pe vremea bunicii n-avea odihnă
Pruncii se hrăneau pe luncă
Lângă căruță, pe câmp, cu tihnă.

Bucuria o-mpărțeau cu alții
Ca pâinea caldă coaptă în vatră
Cep la butoi dădeau tații
Zeamă storceau și din piatră.

Izvorul adăpa doruri și clipe
Din fluier doineau chiar viața
Pe prispă trăgeau fum din pipe
Cu rouă-și spălau dimineața.

Piața muncii trăia din muncă
Cu suflet rodeau mese-ntinse
În luncă truda era scumpă
Gânduri aiurea erau stinse.

Iubitul n-avea timp de șagă
Nici de clar de Lună argintie
Case nu se-ncropeau din șpagă
Piatra de râu se-mbrăca în ie.

Constantin Teodor Craifaleanu

Dintr-o clipă-n alta...

Dintr-o clipă-n alta
Soarele răsare,
Dintr-o clipă-n alta
Soarele apune...
Dintr-o clipă-n alta
Altceva ne doare,
Dintr-o clipă-n alta
Așteptăm vremi bune…

Dintr-o clipă-n alta
Moscova, Viena
Ne-au ciuntit cu dalta
Plaiuri strămoșești...
Dintr-o clipă-n alta,
Mai întâi la Ialta
Și apoi în Malta,
S-au jucat cu soarta
Țării Românești...

Dintr-o clipă-n alta
Soarele răsare,
Dintr-o clipă-n alta
Soarele apune...
Dintr-o clipă-n alta
România Mare
„Bună dimineața!”
Iarăși ne va spune...
Dintr-o clipă-n alta

Nostalgie

Mi-e dor de-o iarnă cu zăpezi
Ca în copilărie,
Când împrejur puteai să vezi
Atâta poezie...

Totul era imaculat –
Pe drum, pe deal, în vale
Stăpânea Albul Împărat –
Slavă Măriei Sale!

Iar fulgii deși veneau zburând,
Cernuți de marea sită
Și formau straturi rând pe rând...
Urbea părea vopsită.

Alb era totul împrejur,
Cum au părul bătrânii,
Iar aerul rece și pur
Ne curăța plămânii,

Când ne dădeam, copii fiind,
Cu sănii, cu patine...
Frumoasă ești, Iarnă din gând,
Mi-e tare dor de tine!

Mi-e dor de haina ta de nea
Plină de poezie,
Mi-e dor de sănioara mea,
Deci, de copilărie!

Tăcere...

Să învățăm să prețuim Tăcerea
Din noi, din jur, din Cer, din Univers...
Și, poate, vom afla calea de mers
Spre Cel ce ne va dărui puterea

De a păși pe căile Luminii
Din Univers, din Cer, din jur, din noi,
De-a separa aurul de gunoi
Și de-a plivi de buruiană crinii...

Să învățăm să ascultăm Tăcerea
Și să privim atent cu ochi închiși...
Și vom afla de îngerii proscriși
Care-au simțit și ei ce e durerea...

Să învățăm să folosim Tăcerea,
Când credem că avem multe de spus,
Să așteptăm un semn venit de Sus
Și astfel ni se va spori averea...

Să învățăm, chiar, să *iubim* Tăcerea...
Iar ea ne va iubi, la rândul ei,
Ducându-ne alăturea de Zei,

Simțindu-le aproape adierea –
Și-atunci vom înțelege ce-i plăcerea...

Haideți, deci, Frați, să cultivăm Tăcerea!

Te văd trecând…

Te văd trecând, dragă vecină,
Adesea pe la geamul meu,
Cu păru-n vânt, mers de felină
Şi cu-acel darnic decolteu

Pe care-l admir în tăcere,
Ascuns de vălul de perdea,
Căci ochii văd, inima-mi cere,
Dar ştiu că nu poţi fi a mea…

La şapte fix de dimineaţă
Te văd cotidian trecând,
Cu căţeluşa ta în faţă
Ce dă din coadă, alergând.

Iar când se lasă întuneric,
Cu becul stins, stau tot la geam,
Să te ghicesc cum treci, himeric,
Şi-ascult, zâmbind, un "ham-ham-ham!"

Mă tot gândesc de ceva vreme
Cum aş putea să te-abordez,
Îmi trec prin cap mai multe scheme,
Dar, niciuna nu agreez.

Ieri mă gândeam să-mi iau un câine
Şi să ne încuscrim cumva,
Azi nu mai ştiu, dar, poate, mâine
Mă voi gândi la altceva…

Trăieşte-ți clipa...

Tu știi c-am să te-nșel, cumva, chiar mâine,
Dar, azi în întregime-ți aparțin...
Mă poți sorbi ca pe un strop de vin,
Mă poți gusta ca pe-un coltuc de pâine,

Mă poți întinde ca pe un aluat,
Mă poți face rondele ca pe ceapă...
Însă, te rog, să *nu* pui în vin apă,
Chiar dacă simți că valul te-a luat!

Trăiește-ți clipa cu intensitate,
Fără vreun gând umbros spre viitor,
Iar astfel, fi-va-ți poate mai ușor
Și mâine vei privi zâmbind în spate...

Trăiește-ți clipa cu intensitate!!!

Septembrie

Vine Toamna-ngălbenind
Frunza ce-și ia zborul...
Iar pe mine, -mbătrânind,
Mă apucă dorul –

Dor de clipa ce stătea,

Parcă, -n amorțire,
Când inima îmi bătea
În ritm de iubire,

În vreo noapte de april
Caldă, înstelată,
Plină de parfum subtil,
Alături de-o fată...

Azi și clipa este-n zbor,
Pare că-i grăbit
Să-mi aducă în pridvor
Iarna *ne*-dorită

Te zăresc în toate cele

Tu ești *altfel*, Domnișoară,
Ai *ceva* dumnezeiesc...
Și-mi pare că te zăresc
În *tot* ce mă înconjoară:

Și în umbră, și în soare,
Și prin aer, și în ape,
Mai departe, mai aproape,
Fie cald, fie răcoare...

Te zăresc în stropi de rouă
"Printre faldurile ceții",
În negura dimineții,
Când se crapă de zi nouă.

Te zăresc coborând dulce
Printre picături de ploaie
Care cad din cer șiroaie,
Dragostea să mi-o inculce.

Te zăresc lunecând calmă
Printre fulgii de zăpadă
Pe care nu-i las să cadă
Și mi se topesc în palmă.

Te zăresc și în petale
Și-n aripile de fluturi,
Parcă-n vânt părul ți-l scuturi
Și-mprăștii scântei în cale.

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Adânc

Vindecați-vă cu flori,
Lacrimi curgătoare pier,
Sufletele se-ncălzesc
Între rădăcini de fluier!

Călători pe sfinte dealuri,
Înfloriți din muguri moi,
Vindecați-vă în flori,
Și priviți adânc în voi !

Ploaie

După ploaia de o zi
Pământul a mai cerut,
Apa a căzut și a doua zi,
Iar curmalii au zâmbit.
Când apa a curs pe șanț
Eram în a treia zi dansantă.
A venit amară în a patra zi,
Gustul l-au primit rădăcinile vindecătoare!
Abundentă în a cincea zi,
M-a convins că merită un șal,
Frunzele strălucitoare s-au mișcat,
Stelele s-au scăldat în nervuri,
A răbufnit în a șasea zi cu sufletul plin,
Dar am hotărât s-o iubesc după șapte zile
De paradis al ploii ce sunt.
Apă densă, cristalizată ca procent în mine,
Îți mulțumesc pentru dar,
Uitasem cât ești de frumoasă,
Ziua de odihnă mi-a reamintit că exist!

Prunul

Din pomul indigo cu prune coapte
Disting un cântec lin cu fine șoapte:

Sunt vesel când copiii care cresc
Aleargă pe sub crengi sau mă-ngrijesc.

Prin curățări de uscăciuni în timp
Înviorez livezi în orice anotimp.

Mă bucur, ființare ce alegi
Să te înalți, belșugul să-mi culegi,

Să pregătești magiun, țuică, dulceață
Cu bucuria darului de viață!

Nu-mi pare rău că uit de bogății
Când altoiești voința pentru fii,

Nu-mi pare rău de frunza ce-a căzut,
Eu simt că se dospește în pământ,

Că-s prunul copt bătrân de la ferești
Ce fi-voi amintire ca-n povești,

Cutie în căsuța cu copii,
Cu marmeladă și dulcegării.

Sinceritate

Acum se lămuresc
Toate stelele verzi
Din sternul neiubit
Care aşteaptă dulceaţă de rodie
În locul celulelor amintiri
Din patima inventată...

Noul surâs al omului,
Compasiunea în valuri,
Implementează pe buze
Discernământ - albastru pur,
Statornicia trunchiului de fag...

Profund, falangele aleargă,
Şi oasele se prelungesc în nori,
În pădurici sunt picături de rouă
Ce cântă fericite înspre cer,
Cu palmele căuș spre Creator:
Noi am ajuns, dar tare ne e dor!

Mă simt!

Mă simt tăcere... prin sângele tău ca un râu,
Mă simt tăcere... când curgi prin mine spre brâu,
Mă simt plăcere... prin sângele meu ca un vânt,
Mă simt plăcere... când curgi și aduci un alt gând,
Mă simt tăcere... *Acum, Acum!*
Mă simt plăcere... *Acum, Acum!*

Centraţi în ocean

Astăzi, atentă la mine şi la tine, pulsez şi mă transform
În fiecare popor, naţie, planetă care-am fost,
Ajutată de tot ce se întrepătrunde,
Trezită-n neplăceri şi eliberată de starea ce-am trăit.

Are un rost să permit ajutor, rezonanţe înalte,
Compoziţii-n fluid ţesător cristalin şi complex,
Conectări pentru corpul meu nou structurat, avântat,
Bucurându-se iar, ca un nuc care-aşteaptă să fie bătut,

Ca şi nucile sale să cadă pe toamna cea nouă
Crescută covor mişcător cu brânduşe-n culori purpurii
Şi în care-afundaţi, procesăm suflet fin, muzical,
Derutând prin centrarea în noi, orice stare de şoc.

Într-o inimă mare de aur, de neam planetar înfiinţat
Prin simţire-n viaţă acum, inspirată-n octave eterne,
Cuvânt de predări, zicători, fără margini cu teamă,
Adânc dobândită de cel doritor, bucurosul copil trăitor!

Alte noi conectări, libertate eternă centrată concis,
Oportune vacanţe primite ca ploaia de vară pe ochi,
Toate noile naşteri, pe rând, între oameni centraţi în ocean,
Se fac prin dureri, unduind garantat, neînvins!

Se duc rele, se duc bune

Din mine se ridică fluturi,
Mari păsări albe şi delfini,
Iar rostul libertăţii vieţii
Îmbujorează-n oameni fini
Ce-şi lasă-n zbor bobocii apei
Prin norii valului de sus,
Schimbat şi răsucit de gândul
Unor milenii ce s-au scurs,
Tot oful, toată înflorirea,
Despovărând mantale mii,
Pe care agatârşii noştri
Au scris atâtea poezii !

Pe spate am rămas în vară
Ca să privesc un serial
Expus în cerul cu mistere
Ce-şi schimbă coamele de cal
Sau orice altă formă rară
Ce seamănă cu ce-a mai fost :
Buluc prin crânguri destrămate,
Reamintind că orice rost
Pentru un suflet de odihnă

E doar dorinţa de a fi
Amestec de terebentină,
Durerea cosmică ce-o ştii,
Dar... şi de-a fi eternitate
Pictată-n fulgii moi de nea,
Sau...de a fi o rădăcină
De păpădie-ntr-o cafea...

Alb purificator

Cuvinte albe, ninse, cernute pe pădure,
Pe frunţile înalte cu crengi ce se sărută,
Izvoare curioase curgând pe sub cristale,
Lumină în viteza iubirii pe podişcă,
Eu care trec pârleazul pe stânga unui mal
Prin fugă-n basmul ceţii, tulburătoare stea,
Cu paşi adânci, cu susur lăsat să spargă gheaţa
Atinsă de o rază ce s-a întins glumeţ
Peste hotar, în suflet, uitat de astă vară
Sub trunchiuri înruditece au format un pod
Din fructe, din insecte, din doruri care astăzi
Tânjesc la libertate...dar se ascund de noi
Să-şi pondereze suflul măreţ care a prins
Acestea toate-n iarnă şi le-a îmbrobodit,
Iar ele, fermecate pe loc, pe săniuţe,
Emoţiile vieţii le-au ghemuit isteţ
Şi au chemat popoare pe trecătoarea vieţii
În clipa de zăpadă ce curge spre ocean,
Pe drumul purităţii din care doar lumina
Ţâşneşte si pătrunde din gândul cel mai ’nalt
Spre punctul cel mai jos, urcând apoi pe vârfuri,
La–ntoarcerea-n esenţă, destindere prin neam!

Mecanismele lumii noi

Ne punem coronițe de grâu
Deasupra capului...
Ele sunt torul lumii noi,
Sunt împletite-n unghiuri
Care amplifică din nou creația,
Iar informația din Cosmos
Rămâne să se-mplânte-n noi!

Elicele originii se-nvârt,
Ca dansul primăverii,
În jurul pomilor din vatra strămoșească.

Lumina lui *Zamolxe* urcă-n noi,
Renaștem cu călușul care ne-a-ntinerit!
Și floarea-soarelui, de-acum a-nflorit!

Noi vortexuri de pace, de iubire se deschid,
E înțelegere, compasiune, toleranță,
E geometria sacră-n lan de grâu,
E bucuria vieții ce-o extind
Prin vortexuri conduse de noi toți:
Bunici din alte vieți, părinți, copii, nepoți!

Adrian Mitroi

Bunicii

Mi-aduc aminte, parcă a fost ieri,
De zilele petrecute la ţară,
Mergeam acolo-n fiecare vară.
Revăd caldele, voioasele seri.

Bunicii mei au fost ţărani sadea,
Oameni cu mult bun simţ, la locul lor,
Cărora-n viaţă nu le-a fost uşor,
Oameni ce-au trăit doar din muncă grea.

Au făcut şi-au crescut zece copii
Ce le-au adus mulţime de nepoţi,
Bunica a crescut chiar strănepoţi,
Acestea-s ale vieţii bogăţii.

Ne-au învăţat pe toţi cum să trăim,
Totdeauna frumos să ne purtăm,
Să muncim, nicicând noi să nu furăm,
Să învăţăm şi buni mereu să fim.

Ne-au ocrotit în jocurile noastre,
Copii fiind făceam câte-o nefiartă,
Ne dojeneau în blând, fără de ceartă,
Şi pentru noi, ei se rugau la astre.

Bunica mea avea un dar divin,
Oricând soseai ea îţi aşternea masa,
Pentru odihnă îţi aranja casa,
De griji uitai şi erai om senin.

Aveau ei un anume fel de trai
Ce te umplea de calm şi bucurie,
Nu te gândeai la vremea ce-o să vie
Atunci când lângă tine îi ştiai.

În preajma lor erai în siguranţă
Şi parcă somnul era mult mai dulce,
Dar cine mai avea timp să se culce,
Căci noi la ţara veneam în vacanţă.

Mi-aduc aminte de ochii bunicii,
Ce calmi erau şi blânzi când ne privea,
Aşa simţeam cât de mult ne iubea
Şi nu găseam în ei ură sau vicii.

Tare-aş vrea să ştie bunicii cum
Le calc pe urme şi-n crez îi respect,
M-au învăţat să fiu onest, corect
Şi sfaturi bune mi-au dat pentru drum.

Ce mult aş vrea ca ei să fi trăit
Pentru-a le spune cât îi preţuiesc,
Cât de mult şi acum eu îi iubesc
Şi că în viaţă calea mi-am găsit.

Balada izvorului de apă vie

Foaie verde apă neagră,
Mântui hoţii de pelagră;
Stai în vechi potir de floare
Nevăzută nici de soare.

Foaie verde apă albă,
Speli alunii piatră-n salbă
Când străluce în crai nou
Şi-i torci fire din halou.

Foaie verde apă dulce,
Taci când ea vrea să se culce;
Aduni vii culori din soare
Pentru calda ei chemare.

Foaie verde-apă sărată
Ce baţi ţărm în lumea toată,
Porţi pe valuri taine, doruri
Adunate-n cor şi stoluri.

Foaie verde-apă stătută,
Îţi creşti lemnul de cucută
Să-ţi îmbete malurile
Când le spală valurile.

Foaie... apă curgătoare,
După tine cine oare
Se zbate să te oprească,
Altă lume să clădească.

Foaie verde apă rece,
Setea vrei să ţi-o înece,
Din ulciorul de argint
Strâns cu cerc bătut în ghint.

Foaie verde apă caldă,
În tine dorul se scaldă
După umblet şi durere,
Să mai capete putere.

Foaie verde-n apă vie,
Nimeni izvorul nu-ţi ştie,
Nimeni urma nu ţi-o calcă
Din grea frică de rusalcă.

Apă ce murmur îngâni,
Umple-mi ciuturi în fântâni,
Cazi în ploi răcoritoare,
Adu-mi viaţă în izvoare.

Luni şi Duminică

Zilele din săptămână-s
Degetele de la mână;
Nicicând nu vor semăna
Lunea şi duminica.

Au şi prânz şi dimineaţă,
Au şi seară, au şi ceaţă,
Nori negri, viaţă senină,
Întuneric şi lumină.

Sunt la fel de lungi ca timp,
La fel după anotimp,
Dar aşa cum sunt croite,
Sunt şi foarte diferite.

„Surioară, zise Luni,
Cum poţi tu să tot aduni
Laude şi poţi să fii
Aşa dragă celor vii?

Eu muncesc să fiu frumoasă,
Vreau s-arăt ca o mireasă;
Îmi curăţ cerul de nori,
Cresc în straturi pâlc de flori.

Scol omul de dimineaţă,
Îl îmbii din nou la viaţă,
Îl îndemn din nou la muncă,
La coasă, devale-n luncă,

La pădure sau ogor,
Să pună pâine-n cuptor;
Adun apă în fântână,
Că-s prima din săptămână.

Dar omul zice-ntr-o doară
Că-i mai bine să mă sară,
Sau măcar să trec hoţeşte,
Căci luni nici iarba nu creşte."

Duminica stă şi-ascultă
A ei vorbărie multă,
Apoi răspunde firesc:
„Eu, decât îi odihnesc."

Morala cine s-o tragă?
Noi, căci munca ne e dragă;
Însă, adevăr de-i vrea,
Mai bine-i cu dor de ea.

Aurel Hernest

ÎN CHIRIA TIMPULUI (VI)

Parizianul, ciobul lipsă

Am strâns toate cioburile și le-am spălat de pământul în care zăcuseră nederanjate. În timp ce le frecam cu o periuță pentru a le reda pe cât posibil culoarea vie a lutului ars, m-am gândit că ceea ce făceam semăna întrucâtva cu ritualul ortodox al spălării osemintelor neputrezite ale celor decedați. Mai mult, mi-am închipuit că, dacă aș săpa atent întreaga grădină, aș găsi suficient de multe cioburi din care aș putea alcătui o oală de mari dimensiuni, așa cum se făceau, la comandă, pentru păstrarea unturii sau a uleiului din nuci. Pentru aceasta ar trebui să am putere și răbdare; intuiam că răsplata va fi pe măsură: fiecare spărtură, venind cu povestea sa, la reîntregire o voi avea pe a părinților, a bunicilor, a neamului meu... Mai mult, dacă aș scurma tot pământul din Valea Olarului, aș umple căruțe întregi de cioburi... Descifrând în fiecare propria-i amintire și informație, aș putea alcătui o istorie amănunțită a Văii Olarului, o așezare de oameni destoinici și harnici, care în decursul vremii au devenit la rându-le „oale și ulcele", cum se spune, apoi cioburi în chiria pământului, cu memoria lor cu tot.

Privind cum după spălare și uscare petele de smalț luceau în lumina soarelui, mi-au venit în minte ilustrațiile parcurse în adolescență în cărțile de istorie a antichității unde ni se prezentau drept dovezi ale meșteșugurilor anumitor popoare, vase din ceramică reconstituite din câteva cioburi lipite cu mult adaos alb. Imaginile m-au făcut să visez la încercarea următoare: „Ce-ar fi dacă...?!"

Mă învârteam fără rost prin curte dar mă reîntorceam la locul unde le lăsasem, luam o cârpă mai frecam câte un ciob care mă amăgea cu o sticlire efemeră; îl ridicam la nivelul ochilor și-mi aminteam de momentele lui Boalcă atunci când vindea oale: cum le ridica mândru în lumina soarelui, le mîngâia artistic lucrătura și luciul, cum „gătea" căruță cu cele mai colorate vase totul pentru a-și „mărita" repede marfa...

Făcuse mii, zeci poate sute de mii, totul cu palmele sale... Oare eu... aş fi în stare să reconstitui măcar una? Ce-ar fi dacă...?!

Întrebarea a făcut ca în noaptea ce a urmat somnul să-mi ocolească patul, motiv pentru care, consolându-mă cu ideea, am deschis computerul și am început să caut... metode de reunire a cioburilor care, spre deosebire de mine dormeau ca pruncii după baie... Până spre dimineață, știam totul despre restaurare - dispozitive, materiale scule -, văzusem muzee şi restauratori la lucru, eram încrezător că voi reuși, așa că la prima dungă de lumină strecurată prin fereastră am tras draperiile și m-am culcat, adormind mulțumit.

După câteva săptămână de chin am descompus-o de cel puțin trei ori - oala era aproape gata. Mai aveam nevoie de un ciob care să se potrivească la buză, unul care să aibă curbura și delicatețea inițială, pentru a nu fi nevoit să recurg la finisaje îndelungate. M-am dus în grădină și am început să sap. Ca un făcut, pământul parcă le ascunsese, vrând să-mi transmită că, gata, ajunge, m-am ales cu povestea lui Boalcă, iar restul trebuie să rămână în pântecele sale. „Tocmai! îi vorbeam în gând. Povestea lui Boalcă e nesfârșită, pentru că nu am ajuns să-i evoc ultimele zile. Așa că, te rog dă-mi ciobul lipsă pentru a încheia oala și a relata sfârșitul!” Pământul se încăpățâna să-l ascundă.

În liniștea casei, într-o seară, îmi mistuiam cu greu nemulțumirea. Priveam spre capodopera mea restaurată din cioburi, dar neîncheiată din lipsa unuia anume. Aș fi chemat *Nevoia*, așa cum mă învățase Boalcă, dar ea, tehnic îmi dăduse soluția. Adaos alb! Delicatețe și imaginație! Eu însă voiam să realizez o lucrare cât mai autentică, pentru că oala avea și așa destul material de completare aplicat de mine.

M-am întins pe pat și am încercat să fac pace cu demonul nemulțumirii. Să iau totul ca atare și mâine dimineață, pe lumină, învins, să completez cu adaos zona lipsă. Știam sigur că după ce voi încheia lucrarea va apărea și ciobul. Atunci, fiind vorba de zona buzei oalei, îl voi pune la locul său și voi merge la Puia să cer informații despre sfârșitul lui Boalcă.

N-a fost nevoie. După lungi exerciții de respirație cu care îmi disciplinam mintea, ordonându-i să-mi aducă somn, târziu, către ora patru dimineața, cred că am adormit. Când m-am trezit, știam sfârșitul de la însuși Boalcă despre care aflasem de la mama că murise:

„Boalcă! Boalcă! Trezește-te! Hai!” Cu greu am deschis puțin ochii și am tras aer cu nesaț, după care m-am sufocat. Am început să tușesc și când m-am ușurat, am auzit din nou vocea chemându-mă. Am crezut că e a Puii, deranjată fiind de sforăitul meu zgomotos. Dar, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că nu e așa și că nu-mi amintesc să o mai fi auzit cândva... Mai mult, de ani buni mă întorsesem din nou la cea de-a doua femeie, cea de lângă fluviu...”

Boalcă rămăsese un timp alături de Puia după care s-a înapoiat la femeia din Țara Vlașcii, care-l îndrăgise la bătrânețe. Zicea mama că nu se putuse altfel. Puia se înrăise, fiind încă tânără și sănătoasă, pe când Boalcă, mai greu încercat de soartă, devenise fumător înrăit și cam alcoolic. În acei câțiva ani petrecuți alături de ea, se moșnegise și tușea a groapă. Puia era stăpâna biciului acum. Nu-l bătea, dar toată ziua îl șfichiuia din vorbe și-l punea la treburi pe care el nu le mai putea face ca la patruzeci de ani, când tuflea pălăria pe ceafă și fluiera a nepăsare... Asta când nu era sezonul oalelor! Pentru că, la vremea chiriilor, o lăsa să-și comande și să execute singură, el luând drumul Vlașcii, liber ca pasărea cerului și frumos ca un fluture ce poposește din floare în floare...

„Ce vrei fă? Cine ești și ce vrei? Unde să merg?” am întrebat acea voce hârâită, care parcă fumase cot la cot cu mine. „Hai!” a zis așa de hotărâtă, încât mi s-a făcut frică și am simțit cum mă fac mic-mic și mă afund în cearceafurile patului unde zăcusem. Am priceput cine era dar, după ce-mi vizitasem locul de veci din cimitir unde-mi înmormântaseră numele, îl îndrăgisem și parcă aș fi vrut să-mi ducă și trupul acolo. „N-am putea să ne înțelegem cumva? am ispitit-o. Eu am mai murit odată, am fost îngropat și mă gândeam că, dacă îmi mai dai câteva zile, eu mă duc în Valea Olarului și acolo mă găsești întins în sicriu... Nu te întârzii nici o clipă!” „Boalcă, Boalcă! m-a certat uşor obosită vocea. După ce am colindat toate coclaurile căutându-te – am fost și la mormântul gol care te așteaptă –, crezi că mă poți păcăli cu cântecele și poezioare, cum făceai atunci când vindeai oale?! Am pățit-o odată cu Ivan Turbincă... ai auzit de el?! A doua oară moartea nu poate fi trasă pe sfoară de un bulgăre de lut, chemându-se el Rică zis și Boalcă.”

Nu m-a amânat!”

....

A sunat telefonul. Era soția. Întrebări obișnuite. Răspunsuri aproape ca cele de aseară. Deodată îmi transmite salutări de la psiholog. O însărcinez să-i zică cele bune din partea mea; că mă simt grozav și că momentan lucrez la o oală de poveste, pe care am să i-o arăt când voi reveni în Franța.

Mă simt bine...

Oare ce m-a făcut bine? Atunci mi-am amintit de ciobul care m-a împins să revin în locurile natale. Îl mai aveam?

L-am găsit în buzunarul pantalonilor cu care fusesem îmbrăcat în ziua când ajunsesem cu mașina în fața porții casei părintești. L-am ridicat în lumina becului, l-am mângâiat ca pe un odor și am fost convins că e ciobul lipsă și potrivit. M-am dus la oală și l-am probat. Era exact ce-mi trebuia. Dacă nu l-aș fi găsit într-un parc din Paris, aș fi jurat că era de la acestă oală de poveste.

Sau... Poate chiar era!? *Allez! Allez! La Boalcă venez! Voilà, voilà, son mé-ti-er!*

Nicolae Cosmescu

Membru al L.S.R.-Argeş

CONVERSAȚIE, DAR CU CINE?

Într-una din zilele în care trebuia să mă întâlnesc cu Dan Suciu, să-i ascult destăinuirile pentru viitorul său volumul biografic, mi-a venit o idee. Să nu mai merg la el, în biroul plin cu trofee, cupe și fotografii din trecutu-i prodigios pe care, așezat comod într-un fotoliu confortabil, le contemplam la nesfârșit, fiindcă scenariul ar fi fost clasic, întocmai ca la celelalte întrevederi. Precum Sherlock Holmes, Dan își aprindea nelipsita-i pipă, privea la panopliile și fotografiile de pe pereți, iar după ce „fixa” ceva, trăgea cu voluptate două fumuri și începea să-mi povestească despre ceea ce îi captase atenția. Aroma puternică, amețitoare, a tutunului, asociată cu poveștile sale, creau clipe halucinante, extrem de plăcute. N-ai fi vrut să abandonezi asemenea ocazii. Cu atât mai mult cu cât Dan Suciu este și un remarcabil povestitor. Are, cum se spune, verb.

Deși e greu să te privezi de o astfel de ambianță, completată cu cafele și o băutură tare, trebuia totuși să mă sustrag acestor plăceri paradiziace. Să-l scot din casă, să ne vedem undeva, la o terasă, oriunde, fiindcă altfel nu puteam afla aspecte din viața sa extrasportivă. Un asemenea personaj, devenit legendar, și-a trăit cariera la frontiera dintre spectaculos și aventuros. Nici viața privată nu a făcut excepție, după cum aveam să aflu cât de curând.

Așa încât l-am sunat și i-am propus să ne vedem la restaurantul vechii gări, care a scăpat de demolare datorită unui întreprinzător vizionar. În urma unei lungi insistențe la autoritățile statului, omul a cumpărat-o și a transformat-o într-un restaurant cochet, cu o evidentă amprentă retro. Personalul era și el îmbrăcat ca la sfârșitul sec. al XIX-lea, când a fost construită clădirea. Iar fondul muzical era în totalitate din acea perioadă, binecunoscută și sub numele de *la belle époque*. Dan a acceptat fără reținere propunerea, și la ora stabilită a fost prezent.

Imediat ce s-a așezat am constat că e vizibil impresionat de ce vedea. Îi încânta totul.

– Ei, ce ziceți de restaurant? Sper să vă placă.

– Ai avut o idee bună. E superb, simți că faci un uriaș salt înapoi, în timp. La fel ca noi, cu povestirile mele. Dar gara, oricare ar fi ea, îmi trezește o adevărată angoasă, de la o călătorie cu trenul…

– Dan Suciu călătorind cu trenul?! l-am intrerupt mirat. Nu pot să cred. E un fel de *deux ex machina!*

– Am încercat și o astfel de experiență, care mi-a amintit de naveta cu trenul când eram la facultate. Asta a fost partea bună.

– Totuși, ce v-a forțat să o faceți?

– Trebuia să merg în capitală. Cum aveam mașina în service am aplelat la această soluție. N-am vrut să merg la vreun cunoscut, să constat că eu sunt prieten cu ei, dar ei cu mine nu. Înțelegi ce vreau să spun?

Am dat din cap că pricepeam.

– Partea șocantă s-a petrecut la întoarcere. Nu știu în ce măsură ce-ți voi spune merită scris în carte, dar ca să înțelegi mai bine spune-mi, crezi în prezența spiritelor în jurul nostru?

– Nu m-a preocupat subiectul, dar sunt interesat să aflu. Nu am nicio îndoială, va fi un capitol inedit, chiar atrăgător.

– Atunci, ascultă-mă cu atenție. Spiritele există și sunt printre noi. Cum nu vreau să crezi că-ți spun fantasmagorii, află că acasă eu trăiesc, la propriu dacă pot zice așa, în preajma lor. Presupun și sper să fie doar unul. Și am ferma convingere că este spiritul mamei, moartă cu mulți ani în urmă. Dar nu în casa mea.

– Sunt uluit de ce-mi povestiți!

– Și asta nu e tot. Povestea de-abia acum începe. Prima dată când am constatat că în casă mai e cineva, nevăzut, a fost în urmă cu câțiva ani, când am urcat în mansardă. Unde se află cam un metru cub de publicații ce fac referire la mine, plus multe alte reviste și cărți. Acolo nu intră nimeni în afara mea. Și, într-o zi, am avut surpriza de-a dreptul șocantă să constat că dintre cele două miniaturi de mașini de pe masă, una nu mai era! Și nu cea de la margine! Imediat m-am aplecat să o caut pe jos, unde locul era liber. Deci ușor de văzut. Ei bine, pe o rază de 2 metri în jurul mesei nu era nimic!?

Am fost profund mirat, dar am trecut repede peste moment. Însă, când m-am ridicat, am observat că un poster lipit de mine pe perete cu bandă adezivă, nu se mai ținea decât în... trei colțuri! La al patrulea, banda era lipită invers!! Astă a fost cu adevărat un șoc. Eu îl lipisem, nimeni ne se băga peste lucrurile mele, și

totuși, cineva o făcuse. Nu-ți mai spun că mașinuța am găsit-o după câteva zile sub masa unde, atunci când o căutasem, nu era nimic!?

– Era ca pusă cu mâna! am exclamat intempestiv.

– Ca pusă cu mâna. Dar nu de una omenească...

Ei bine, partea cea mai surprinzătoare s-a petrecut acum trei ani, într-o primăvară. Stăteam la televizor, pe canapea, proptit în brațul stâng, când, deodată, simt că pe antebraț mă apasă patru degete!! Nici reci ca de mort, nici calde, ca la vii. Eram în cameră doar cu soția, care se afla pe o altă canapea, la vreo doi metri distanță, deci nu putea fi vorba de ea. Probabil că alții s-ar fi pierdut cu cumpătul, ar fi țipat, s-ar fi ridicat. Eu, învățat cu senzațiile tari de la curse, mi-a păstrat sângele rece. Fulgerător, mi-a trecut prin minte că degetele ar aparține Doamnei cu coasa, care probabil venise să mă ia. Încât, în secunda următoare am zis în gând „m-ai lasă-mă!" Și ca prin farmec, degetele au dispărut. Numai că, asta nu era decât o ușurare de moment. De la specialiști am înțeles că asemenea amânări se subordonează cifrei trei. Trei zile, săptămâni, luni,…

Atât de stupefiat eram de ceea ce auzeam, încât în mod evident reușise să mă transfigureze.

Văzându-mă, Suciu a considerat necesar să mă scoată din starea în care mă aflam.

– Ai fi crezut posibil așa ceva? mă întrebă.

Am reușit doar un „nu" gutural, continuat imediat cu un mai clar „niciodată, nici în visele de coșmar".

– Și acum, după ce te-am introdus în acțiune, ajungem la poveste cu trenul. Era, cred, cea mai caldă zi din această vară. Mă aflam într-un tren de seară, tixit de navetiști transpirați și fără bilet. Atât de mulți, că nu te puteai strecura pe culoar de câți erau. Când m-am așezat, scanasem deja companionii apropiați. Nu trec cinci, șase minute, că aud în spatele meu un glas de tânără întrebând pe unde e numărul locului cumpărat de ea. Persoană pe care nu o observasem până atunci, fiindcă nu era. Mă întorc, încercând să o ajut, și constat cu mare uimire că în ciuda căldurii, tânăra era îmbrăcată într-o rochie neagră cu mânecă lungă. Total neadecvată. Iar locul ei, întâmplător sau nu, era chiar în fața mea. Știi că nu sunt un tip volubil cu cei pe care nu-i cunosc, dar zâmbindu-mi, ea a intrat în vorbă cu mine. I-am răspuns amabil, fără nicio intenție de vreun fel. Așa a început o conversație lungă, până am ajuns la destinație. O discuție despre banalități, pe care o declanșa, dar la care nu participa decât într-o manieră reținută, caracteristica unui om limitat. Deși nu părea a fi așa. Poate că diferența de vârstă era cauza. Nu știu.

Privind-o, am fost surprins să constat că fizionomia feței era identică cu a mamei, când era cam ca ea de tânără. Difereau doar ca înălțime. Cea din fața mea fiind mai scundă. Unde mai pui că și mama avea, tot pe atunci, o rochie asemănătoare pe care o purta pe la diverse evenimente. Pe măsură ce trenul înainta începusem să nu am nicio îndoiala că era spiritual materializat al mamei. Mai ales că, atunci când închidea pentru scurt timp ochii, mă privea printre gene.

Când am ajuns la destinație ne-am despărțit, ea așteptând pe cineva să o ia. I-am întins mâna să-i văd temperatura. Era ca a celor patru degete! Am părăsit clădirea și m-am urcat într-un taxi, să ajung acasă. Numai că la prima intersecție cu semafor, care e la distanță bună de gară, mi s-a părut că o văd așteptând să traverseze. Impresia m-a bulversat, iar gândul m-a dus la Moartea, care presupun că mă vizitase când ți-am spus. Că doar și ea e îmbrăcată în negru, nu? Așa încât, nu știu cu cine am conversat. Cu spiritul mamei, cu Moartea, sau cu niciuna dintre ele? Nu cred că voi afla.

Nu-i așa că ce ți-am povestit depășește cu mult normalul și înțelegerea?

– Incredibil!, e puțin spus. Va fi unul dintre cele mai fascinante capitole ale cărții. Incită imaginația.

– Așa încât, Horia, îmi zise Suciu cu sarcasm, pe când se ridica de pe scaun, grăbește-te cu cartea că vreau să prind lansarea. Acum se împlinesc cei trei ani.

Nu am comentat. Dar după ce ne-am despărțit, mi-au trebuit minute bune până am reușit să mă extrag din povestea lui. În totalitate stranie, fabuloasă.

Maria-Alexandra Bulgar

Membru al L.S.R.-Argeş

Între pașii grăbiți ai adolescenței și fulgii de nea ai resemnărilor, între un miez de noapte albă și între o felie de zenit, oscilam și eu, probabil, ca toți cei de vârsta mea... Rutina studenției mă împingea către tăcerea dureroasă ori către gălăgia nesfârșită...

Revenită la Sibiu, adormeam și mă sculam cu portretul tău sub gene; portret ce mă încărca cu energie pozitivă zi de zi...

Astfel, mă căutam pe mine prin tine, îmi vedeam fața în ochii tăi și mă analizam prin prisma gesturilor tale. Am descoperit Sibiul, ca fiind o inimă aurie și totodată ruginie, de la atâta toamnă

spirituală... Am văzut Piața Mare precum Agora de odinioară și am privit Centrul Vechi cu un suflet de copil jucăuș...

Nimic nu se întâmplă fără un scop pe lumea asta... Poate așa a fost să fie... Să te întâlnesc, să te cunosc și să te iubesc...

Alexandru Oprea

Flacără spre nemurire

- lui **Adrian Păunescu**

„De la Bârca la Viena", de la Bălţi la Copăceni,
Un titan cu stea în frunte se arată peste vremi,
Condeier şi om politic, diamant cum spun poeţii,
Ce-a-nfruntat direct puterea şi a scris „**Analfabeţii**".

Alţii-l cred poet de casă, ignorându-i opera,
Vezi, Puterea i-a stins glasul şi i-a stins şi **Flacăra**
Care strălucea ca Luna şi ardea pe stadioane,
Ridicând în slăvi cultura tinerilor – milioane.

Fenomen era **Cenaclul**, ca raza de soare-n zori,
Şi-a călăuzit, la tineri, rangul de mari creatori,
Au crescut în chip de îngeri şi-n crez sacru de creştini,
S-au rugat divinităţii **Ocroteşte-i, (...) pe români**!"

Când s-a stins **Flacăra** vie sfâşiată de fior,
S-a născut „**Totuşi iubirea**" ca floarea de tricolor,
Poezia şi cântarea re-nviate-n noi accente,
A lăsat spre nemurire nume mari şi mari talente.

Conştient invocă pacea-n astă lume aiurită,
Care stă şi nu stă bine pe un glob de dinamită.
Un semnal la raţiune, fiindcă lumea nu se-apleacă,
Viaţa e primordială, vezi „**Pământul deocamdată**".

Viu îndemn la cumpătare, sentimente, bune gânduri,
Nu cum cred şi vor nebunii, „**Noi să ne iubim pe tunuri**",
Ca o flacără condeiul i-a sclipit spre libertate
Şi n-a tolerat neghiobii, la gândul de nedreptate.

Ruga cea nemuritoare drept tezaur de arginţi,
În genunchi invocă cerul la „**Ruga pentru părinţi**",
Un îndemn pentru cei care îi au încă pe părinţi
Să-i sărute, să-i mângâie, sunt icoane între sfinţi.

Vine-o vreme ce nu iartă, neputinţa vine-n toate,
„**Repetabila povară**", un sac greu de dus în spate,
Ca pendul ce ţine pasul, obosit, golind clepsidra,
Pare-o candelă de veghe în „**Noapte pe Atlantida**".

Ne-ntrecut titan al limbii, el va dăinui prin vremi,
Bun român crescut la Bârca şi născut la Copăceni,
„Încă viu" acum poetul, gânditor cum i-a fost firea,
La suprema-i luminare, să-i cântăm „**Totuşi Iubirea**".

Cartea vieții

Te-ai născut din lutul vetrei, căutând raza divină,
Din al lumii clar de lună și a soarelui lumină,
Ai crescut la sânul mamei şi-ți urmezi al tău destin,
Biet pion pe tabla vieții, muritor dar bun creștin.

Copil fiind nu-nțelegi calea, dar începi ca să dezlegi
Căci viața nu-i infinită, nu rămâi copil pe veci.
Vei afla chiar cu uimire că-i și tristă, e și roză,
Uneori nu-i găsești sensul, e enigmă, e hipnoză.

Tot pășind pe calea vieții, nu ești soare și nici zeu
Și de cazi te ridici iară, de-ai credință-n Dumnezeu.
Vei lua-n piept lupta cu viața, te ridici ori te cobori.
N-ai ce face, e destinul, trist sau dulce uneori.

Timpul zboară, scurtă-i viața și te bucuri de copii,
Părul nins ți se arată ca și soarele-n chindii,
Nu te plânge chiar de trece, nu-i așa de mare graba,
Doar te mângâie nepoții, simți că n-ai trăit degeaba.

Nu există nemurire și nici soare infinit.
Suntem ființe efemere, truditori pe acest pământ,
Călători în lumea asta, muritori, bine se știe.
Ce e scris în cartea vieții este scris pentru vecie.

Palma sorţii

Scena lumii e un teatru, înţelept o spun străbunii,
E altar de închinare, templu sfânt al regăsirii
Clipelor ce marcă timpul, e o soartă, e destin,
E o replică din piesă pe-o scenă cu har divin.

Pătimaşi în **palma sorţii** ne-nvârtim pe roata vieţii,
Sufletul păzit de îngeri se-nclină la mâna sorţii
Ca un val în unduire, rol jucat, piesă de teatru,
Trăiești clipa cât o viață, infinit, sub cerul sacru.

Răsăriţi din coastă sfântă pe altarul sfintei vieţi
Sub o aripă de înger păzitor, fidel pe veci,
Suntem ființe efemere, sumbre măști pe scena vieții
Bieţi actori, ne jucăm rolul, muritori în **palma sorţii**.

Liliana Nanu

Gânduri în limba română

Limba mea mi-e tată, mamă,
Vers de doine și balade,
Este dulce ca o poamă,
Este spic ce va da roade.

Limba mea e crângul verde,
Este zbor de rândunică,
Dorul meu ce nu se vede,
Dezmierdarea de bunică.

Limba mea-i izvor de munte,
Este glia strămoșească
Cu-ale ei morminte sfinte,
Este casa părintească.

Limba mea-i cu adânci povețe,
În cuvinte râde, plânge,
Are-asprime și blândețe,
Ca o apă lină curge.

Limba mea e cântec, rugă,
Este caier tors în vatră,
Fluieraș de soc în strungă,
Zestrea de strămoși lăsată.

Limba mea, limba română,
E-adunată într-o ie,
S-o păstrăm, să ne rămână
O icoană pură, vie…

Cântec de dor

S-a cam bosumflat natura,
S-a îmbrăcat în arămiu,
Toamna și-a pus semnătura,
Peste tot ce este viu.

Mă îmbie la visare
Amestecul de culori,
Și las gândul ca să zboare
Până sus, atingând nori.

Mă cuprinde dorul verii,
Dor de păsări ce s-au dus,
Și de zbuciumul tăcerii,
Și de tot ce a apus.

Cei plecați în „depărtare”,
De ce oare nu revin,
Precum păsări călătoare?
Măcar să-i vedem puțin!

Autumnală

Mi-a cântat, mai către seară,
Sus, în teiul de la geam,
Parcă era o vioară,
Foșnitoarea frunză-n ram.

Și cânta cu atâta jale
Despre vara ce-a plecat...
Zicea că se-aude-n vale
Mersul toamnei, apăsat.

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeş

Lumină de feerie

A fost primită,
Pentru tine hărăzită,
Această lumină ancestrală
Din sunete şi clopoţei,
Simţiri ce dau năvală,
Ne contopesc întregul celulelor ce suntem,
În unimea atomului ce corespundem.
Iubirea este în tot,
Amprenta ei e pusă-n loc,
Ce feerie eşti, frumoasa mea,
Să fii acolo unde-i strălucirea ta!
Aievea te cuprind din depărtări
În soarele ce îţi răsare-n zări,
Prin sufletu-ţi ce puritatea-ţi face a luci,
Momente vii, deschise, sincere,
Profunde, dragi, trăim!

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeş

De la paralela 45 la meridianul 0 (II)

Meridianul „0” are un rol deosebit atât în stabilirea coordonatelor geografice, cât și la stabilirea fuselor orare prin ora Greenwich. Liniile cu o latitudine constantă se numesc paralele, iar liniile pe longitudine constantă se numesc meridiane.

Meridianul „O” este meridianul care trece prin Greenwich și este denumit Meridianul Primar. Spre deosebire de paralele, toate meridianele sunt jumătăți de cercuri complete ce intersectează Polul Nord și Polul Sud.

Ante-Meridianul Greenwich este atât 180 de grade vest cât și 180 de grade est.

Majoritatea transmisiilor de televiziune folosesc sateliți de televiziune geostaționari care sunt toți dispuși deasupra ecuatorului. Poziția lor este exprimată în grade zecimale, cu latitudine neschimbată, egală cu „0”. Mai sunt o serie de noțiuni, ca: altitudine - înălțime, adâncime etc, pentru a stabili un punct în poziție verticală față de suprafața Pământului. Mai trebuie notată elevația. Distanța față de centrul Pământului este deasemenea o coordonată practică, atât pentru pozițiile în adâncime cât și pentru cele în spațiu. Meridianul „O” realizează 24 zone de timp ale Terrei. La Meridianul Greenwich se raportează toate fusurile orare ale lumii și de aceea localitatea are un potențial turistic enorm.

Am cumpărat tichete de câte 20 de lire ca să putem vizita Observatorul Astronomic, apoi, împreună cu mai multe grupuri de turiști, am fost invitați să intrăm într-o sală mai mare, un adevărat amfiteatru.

Când s-au ocupat toate locurile s-au închis ușile, s-au stins luminile și a început să ruleze un film despre astronomie pe un ecran masiv, care simboliza o boltă cerească.

Mi-am amintit ca prin vis de anii de liceu de la Podul Turcului, când făceam astronomie. Profesorul nostru, fost ofițer în armată, ne preda matematica, franceza și astronomia, motiv să ne cheme seara, când era cerul înstelat, era senin și ne putea explica constelațiile, plecând de la principalul punct de reper, Steaua Polară aflată în vârful oiștii CarululI Mic sau Ursa Mică, alături de Carul Mare sau Ursa Mare.

Filmul a început cu prezentarea unei **hărți a cerului** folosită pentru a determina pozițiile corpurilor cerești. Astronomia folosește un sistem de coordonate care sunt utilizate pentru a identifica și localiza corpurile cerești, stele, constelații și galaxii. Ele au fost folosite din cele mai vechi timpuri pentru navigație. Harta cerului se prezintă ca o planisferă.

Ecuatorul este cercul imaginar, situat la mijlocul distanței dintre cei doi poli, care împarte Globul Pământesc în două emisfere egale: emisfera nordică sau boreală și emisfera sudică sau austral, delimitând latitudinea nordică de cea sudică. Meridianele intersectează liniile de latitudine într-un unghi de 90 de grade și unesc cei doi poli ai Pământului, Polul Sud și Polul Nord. De la Greenwich, unde se află Meridianul „O”, se consideră longitudinea vestică și cea estică.

Ecuatorul reprezintă cea mai lungă linie de latitudine geografică - paralela de 0°.

Planul ecuatorial este întotdeauna perpendicular pe axa de rotație a Pământului. Prin proiecția geometrică a ecuatorului se determină ecuatorul bolții cerești. Ecuatorul are diametrul de 12756 km și o lungime teoretică de 40074,99840 km. El traversează o serie de state, cum ar fi: Ecuador, Columbia, Brazilia, São Tomé și Principe, Gabon, Congo, Uganda, Kenya, Somalia, Indonezia, Insulele Malvine. În apropierea Ecuatorului se află următoarele capitale: Quito - la 20 km (Ecuador), Libreville - la 40 km (Gabon), São Tomé - la 35 km (S. Tomé), Kampala - la 35 km (Uganda).

În Macapá/Brazilia și la Quito/Ecuador, sunt monumente minunate închinate Ecuatorului. Filmul a mai relatat în continuare despre tropice și cercurile polare. Astfel am aflat că sunt cinci paralele esențiale ale Pământului: Ecuatorul, tropicele și cercurile polare. Sunt două tropice: Tropicul Racului sau Tropicul Cancerului și Tropicul Capricornului și două cercuri polare – Cercul Polar de Nord sau Cercul Polar Arctic și Cercul Polar de Sud sau Cercul Polar Antarctic.

Tropicul Racului (Tropicul Cancerului) sau Tropicul de Nord este una din cele 5 paralele importante ale Terrei, reprezentând cea mai nordică paralelă la care Soarele apare la *Zenit* la amiază, fenomen ce se întâmplă în timpul solstițiului de vară (22 iunie). Este la latitudinea de 23° 26'22” Nord. Această linie a fost numită Tropicul Cancerului deoarece linia Soarelui se află în direcția constelației Cancerului în momentul solstițiului de vară. Tropicul

Racului trece prin Algeria, Niger, Libia, Egypt, Marea Roșie, Oceanul Indian, India, China, SUA, Mexic, Oceanul Atlantic.

Tropicul Capricornului sau Tropicul de Sud este una dintre cele 5 paralele importante ale Terrei, reprezentând cea mai sudică paralelă la care Soarele poate să apară la amiază la Zenit, fenomen ce se întâmplă în timpul solstițiului de iarnă (22 decembrie). Este la latitudinea de 23°26'22'' Sud. Această linie a fost numită Tropicul Capricornului deoarece înaintea momentului solstițiului de iarnă, Soarele se află în direcția constelației Capricornului. Tropicul acesta traversează țări ca Namibia, Botswana, Africa de Sud, Mozambic, Australia, Argentina, Paraguai, dar și Oceanul Pacific.

Zona Tropicală este acea zonă a Pământului care se află la nord și respectiv la sud de Ecuator, până la limitele cu tropicele. Limitele sale sunt date de tropicul Capricornului la sud, în emisfera sudică la 23°26'16" Sud, și tropicul Cancerului în emisfera nordică, la 23°26'16" Nord. Zonele tropicale se diferențiază de celelalte regiuni climatice și biometrice ale Pământului. Teritoriile tropicale reprezintă aproximativ 40% din suprafața Pământului și 36% din suprafața uscată a Pământului.

Cercurile Polare sunt în număr de două: cercul polar de Nord sau Arctic și cercul polar de Sud sau Antarctic

Cercul polar de Nord este una dintre cele 5 paralele importante ale globului. Ea se află la latitudinea de 66°33'43" Nord. Spațiul situat de la cercul polar de Nord la polul Nord se numește Arctica. Dincolo de cercul polar Arctic Soarele rămâne deasupra orizontului cel puțin 24 de ore consecutive, având ca rezultat ziua de 6 luni, sau se poate situa dedesubt 24 de ore consecutive, rezultând noaptea polară de 6 luni. Distanța dintre poli și cercurile polare este de 2600 km, iar cea de la Ecuator la cercul polar este de 7385 km. Cercurile polare despart regiunile polare de cele temperate.

Polii geografici. Paralelele 90° Nord și 90° Sud sunt reduse fiecare la câte un punct și se numesc poli geografici ai Pământului: Polul Nord și Polul Sud.

Regiunile polare sunt acele zone ale Pământului care înconjoară polii geografici, Arctic și respectiv Antarctic, și sunt două: zona polară nordică și zona polară sudică. Aceste zone au o caracteristică importantă prin faptul că beneficiază de climat polar cu temperaturi foarte scăzute și cu 6 luni de lumină solară, urmate de 6 luni de întuneric. Ambii poli sunt acoperiți de calote glaciare care acoperă atât oceanul Arctic, cât și pe cel Antarctic. În zona polară nordică se întâlnesc numeroase așezări omenești, unul dintre motive fiind și Curentul Golfului din oceanul Atlantic. În zona polară sudică, în Antarctica, nu există decât stațiuni științifice de cercetare, acest continent cu cele mai joase temperaturi fiind terenul nimănui.

N-aș putea trece peste acest subiect fără a aminti de un fenomen specific regiunilor polare, *Aurora polară* numită și *Aurora boreală* când apare în emisfera nordică sau *Auroră australă* când apare în emisfera sudică.

Aurora polară este un fenomen optic spectaculos, ce constă într-o strălucire intensă, observată în apropierea zonelor polare, pe cerul nocturn. Frumosul fenomen natural al aurorelor polare este de fapt rezultatul coliziunilor dintre moleculele gazoase din atmosfera Terrei cu particulele încărcate electromagnetic provenite din Soare. Aceste fuioare stranii de lumină pot avea culori diferite, variația de culoare datorându-se tipului de molecule gazoase implicate în această reacție. Culoarea observată cel mai adesea are o tonalitate de galben-verzui, fiind produsă de particule de oxigen situate la aproximativ 96 km, în atmosferă. Aurorele de culoare complet roșie sunt rare și sunt produse de particulele de oxigen aflate la înălțimi de peste 320 Km. Moleculele de azot produc aurore boreale de culoare albastră sau albastră-purpurie. Extrem de rar au apărut aurore de culoare galbenă sau violet.

Termenul de auroră boreală a fost folosit inițial de Galileo Galilei, cu referire la zeița romană a zorilor, Aurora, și la titanul care reprezenta vânturile, Boreas, iar cel de auroră australă a fost dat de James Coock, ca referință directă la faptul că apare în sud.

Aurorele pot apărea oriunde pe glob, însă ele pot fi văzute cel mai bine pe o rază de 2500 de Km în jurul polilor magnetici ai Pământului, atrăgând numeroși turiști, iubitori de natură și frumos, de autentic. Cele mai bune locuri unde pot fi observate sunt nord-vestul Canadei, Alaska, Islanda, Norvegia și nordul Siberiei. Aurorele boreale sunt mult mai vizibile decât cele australe, iar spectacolul lor feeric poate fi urmărit cel mai bine în nopțile arctice.

Fenomenul este de origine naturală, exclusiv terestru, fiind observat și pe alte planete din sistemul solar, precum Jupiter, Saturn, Marte și Venus. Apare în mod normal în intervalele septembrie-octombrie și martie-aprilie.

Toată prelegerea a durat vreo 40-50 de minute. Amuzamentul a fost mare deoarece, după ce s-a stins lumina și a început să ruleze filmul, foarte mulți turiști pe care îi cuprinsese oboseala au început să sforăie, iar când s-au aprins luminile căscau și se frecau la ochi nemulțumiți că filmul nu a ținut câteva ore. Erau mii de turiști veniți din toată lumea care vizitau această „casă minunată a timpului", cu zeci de atracții care trebuiau și ele vizitate, dar timpul de o zi era prea scurt.

Practic, eram uluiți de acest mic orășel, de pe ale cărui coline se vedea în depărtare Londra, învăluită ușor într-o ceață londoneză, siderală.

Alexandru Boroiu

Membru al L.S.R.-Argeş

Critici şi anticritici

Am citit recent prefaţa la romanele *Baltagul* şi *Cazul Eugeniţei Costea*, de Mihail Sadoveanu, apărute într-un volum din noua colecţie *Biblioteca pentru toţi* în anul 2011.

Prefaţa, intitulată *Sadoveanu - romancier*, este semnată de cunoscutul critic literar Nicolae Manolescu, preşedinte al Uniunii Scriitorilor din România încă din anul 2005. Este surprinzător de scurtă, doar trei pagini, dintre care pentru romanul Baltagul sunt alocate două pagini.

Dar mai surprinzător este conţinutul acestor două pagini referitoare la *Baltagul*, care par a avea un singur scop: să răstoarne precedentele concepţii critice despre acest roman şi, cu această ocazie, să demoleze de pe soclu pe celebrul critic literar George Călinescu, întreaga pledoarie fiind, pur şi simplu, o adevarată canonadă împotriva acestuia.

Primul lucru care mi-a venit în minte au fost versurile lui Nicolae Iorga: „*Au fost tăind un brad bătrân / Fiindcă făcea prea multă umbră*…"

Iată comentariile la care fac referire:

«…În cazul *Baltagului*, eroarea de percepţie critică a venit de la alegerea de către autor a unui motto din *Mioriţa* şi de la similitudinea scenariilor din balada lui Alecsandri şi, respectiv, din roman… Doar prejudecata i-a împins pe critici, urmându-l pe cel dintâi recenzent opt decenii, Perpessicius, să identifice în roman personajele şi situaţiile din baladă.

Sadoveanu a făcut el tot ce a putut spre a împiedica identificarea, mergând până la a substitui marii teme a transhumanţei un simplu accident: ciobanul nu e ucis în timp ce urmează mişcarea de pendul anuală a turmelor şi nici într-un punct al spaţiului ritual al acestei mişcări, ci într-un loc întâmplător, unde nu mai fusese şi pe când voia să vândă o parte din turmă. Neremarcând acest lucru, sub impresia baladei, G. Călinescu, a cărui analiză a făcut şcoală, crede că Vitoria Lipan, soţia lui Nechifor Lipan, ucisul, izbuteşte să-i descopere pe ucigaşi tocmai fiindcă reface calea transhumanţei până în punctual unde Nechifor Lipan dispare. Şansa ei, scrie criticul, este de a şti că „Lipan nu poate face în cutare lună decât asta şi asta", fiindcă datele mişcării turmelor şi ale oierilor sunt „întru veşnicie fixe». Există, fără îndoială, la Vitoria, o bună cunoaştere a obiceiurilor oierilor, de pildă, faptul că nu negociază decât în prezenţa unui martor, dar o astfel de cunoaştere, care o ajută să-i dea în vileag pe Bogza şi pe Cuţui, n-are nicio legătură cu „calendarul pastoral" evocat de Călinescu. Probabil conştient pe jumătate că transhumanţa nu joacă cu adevărat un rol în uciderea lui Lipan şi în descoperirea de către Vitoria a ucigaşilor, Călinescu îi face muntencei acel portret extraodinar pe care-l ştim cu toţii încă din şcoală: „Vitoria e un Hamlet feminin, care bănuişte cu metodă, cercetează cu disimulaţie, pune la cale reprezentaţiuni trădătoare şi, când dovada s-a făcut, dă drum răzbunării". Portretul vine însă în contradicţie cu „automatismul vieţii pastorale", socotit de Călinescu o explicaţie pentru succesul detectivei în fustă, mutând accentual pe intuiţia şi pe viclenia ţărăncii căreia firea oamenilor nu-i este străină, din contra, citind în vorbele şi în gesturile lor, ea, neştiutoarea literelor, ca într-o carte.»

Dar cea mai concretă afirmaţie din aceste comentarii este următoarea: „*ciobanul nu e ucis în timp ce urmează mişcarea de pendul anuală a turmelor şi nici într-un punct al spaţiului ritual al acestei mişcări, ci într-un loc întâmplător, unde nu mai fusese şi pe când voia să vândă o parte din turmă".*Absolut surprinzător: nu este deloc aşa!

După ce a revândut imediat celor doi ciobani o sută de oi din cele trei sute pe care le cumpărase la Vatra Dornei, Nechifor Lipan împreună cu cei doi au luat drumul transhumanţei, peste pasul Păltiniş din Munţii Bistriţei şi apoi peste pasul Stânişoara, pentru a duce oile să ierneze la Prut.

O atentă (re)citire a romanului ar fi fost suficientă pentru a înţelege acest lucru. Iată în continuare o serie de citate din roman, care lămuresc problema (*iernat* înseamnă petrecerea iernii de către turma de oi, iar *iernatic* este locul unde are loc această activitate), fără a mai fi nevoie de nici un comentariu.

• VatraDornei (dialog Vitoria – slujbaşul neamţ de la canţelarie):

– Asta a fost cea mai mare vânzare de la noi. Bărbatul dumnitale s-a înfăţişat, a bătut palma, a scos şi-a numărat paralele ş-a cerut adeverinţă. S-au mai înfăţişat cumpărători; dar nu mai erau oi. Au venit doi gospodari de treabă şi năcăjiţi şi l-au rugat să le lese lor măcar o parte din oi. El i-a cinstit şi pe dânşii ş-a răspuns că le-a da şi lor o parte. Au făcut învoială pentru o sută de capete. I-au dat puţintel câştig - omul dumitale s-a arătat galant. Mi-a plăcut; ş-am rămas cu dânsul prietin.

…

– De-acu mă duc, îl lămuri ea, ***pe drumul acelor oi****. Zici că s-au dus tot la vale?*

– Da, mă rog.

*– Tot la vale, înspre un loc de **iernat**?*

– Da, mă rog. Pe cât i-am înţeles, au apucat drumul pe Neagra.

• La ultima Dornă (Dorna Arini), la crâşma dinspre Vatra Dornei (dialog Vitoria – crâşmăriţa cea rea):

*- Da. Este o pricină cu nişte oi care au trecut la **iernat** astă-toamnă, către Sfinţii Arhangheli.*

• La ultima Dornă (Dorna Arini), la crâşma dinspre Şarul Dornei (dialog Vitoria – crâşmarul Macovei):

*–… Şi părintele Vasile… A binecuvântat turma frumos, s-ajungă cu bine la **iernatic** şi-n primăvară să sporească.*

• La Şaru Dornei:

„Grăbi cât putu spre Păltiniş, pe urmă spre Dîrmoxa, pe urmă spre Broşteni."

• La despărţirea de Neculăeş (feciorul crâşmarului Toma din Sabasa), care i-a condus peste pasul Stânişoara până dincolo de satul Suha, la crâşma domnului Iorgu Vasiliu:

*– … Şi spune mămucă-ta vorbe bune şi să-i spui aşa că noi ne-am dus tot înainte ş-am coborât la Moldova şi spre târgul Folticenilor. De-acolo se vede că **trebuie să ne ducem şi mai înainte, până la Prut**, în ţinutul Botoşanilor.*

• Ce spune soţia domnului Iorgu Vasiliu despre nevestele celor doi oieri:

*– **…**Le-a căzut din ceravere. La primăvără le fată alte sute de oi la Prut.*

În concluzie: putem avea opinii diferite asupra unei opera literare, putem contrazice pe ceilalţi critici, dar trebuie respectată naraţiunea din roman. Alte aspecte, mai puţin concrete – care pot fi supuse cunoscutei întrebări *„Ce a vrut să spună autorul?"* - pot fi interpretate, dar aici lucrurile sunt absolut clare. Aşa că această construcţie critic prezentată nu poate fi acceptată, pentru că pur şi simplu este fundamentată pe un neadevăr.

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Oniric

O umbră ține locul în oglindă
realului și vrea să îl extindă,
astfel încât să creadă fiecare,
deși-i pitic, că el e mult mai mare.

Nălucă fără carne și căldură,
dacă spargi sticla, pulbere-i și zgură;
se-ntoarce în uitarea ei din haos -
nici pagubă în urma-i, nici adaos.

Iluzia, având contur o clipă,
ne-nșeală ocular, dar nu-n echipă
cu-alte senzații: sunet, gust, durere -
acum o vezi, apoi îndată piere.

Realu-și este propria-i statuie -
dincolo de real nimica nu e;
oglindă, amintire sau retină
încearcă, doar, realul să-l rețină.

Imaginea - materie se vrea,
dar nu poate vorbi, nu poate bea
din cupa ce spre buze se ridică,
fiind doar amăgirea de pe sticlă.

Cădem în vis ca marea în lagună,
agonizând în veșnica furtună,
căci tihnă nu-i - doar frământare grea,
așa cum fu mereu și-n viața mea.

Refuz să cred…

El:
– Când sufletu-mi se îneacă-n sânge
Înveninat de-atâta dor,
Iar tu surâzi amăgitor,
Refuz să cred să știi a plânge.
Ea:
– Când suferința mă înfrânge
Și, în genunchi, mă rog să mor,
Iar tu privești, nepăsător,
Refuz să cred că poți a plânge.
Tu:
– Iar, când spun vorbele nătânge
Că - de copil - eu te ador,
Și tu parcă suspini ușor,
Refuz să cred că vrei a plânge.
Eu:
– Că știi, că poți, cumva că vrei
A plânge-i prea târziu; azi, cred
Că-s umbra unui biet aed
Robit total unei femei.

Destin

În lemn sau în piatră nu știu a sculpta,
Nici lut să frământ, ca olarul,
În schimb, printre gureși îmi place a sta,
Să-nlănțui cuvinte mi-i darul.

Cum gâlgâie vinul cel vechi dintr-un șip
Și-aroma-i devine momeală,
Grăbit, ies din mintea-mi și-mi cer să-nfirip
În fraze o nouă tocmeală.

Le torn în matriță cu formă de vers
Cu metrică, tropi și cu rimă
Și dau strălucire cuvântului șters,
Iar el, răbdător, mă exprimă.

Iubire, durere, întregu-mi avânt
Se-mbracă în haină de aur,
Devin cugetare și mugure sfânt
De ludic și veșnic tezaur.

Așa - hărăziți a fi robi, reciproc -
Noi suntem mereu împreună,
Căci ele-mi purtară în viață noroc,
Iar eu le-nvățai ce să spună.

Pușa Chiriță

Membru al L.S.R.-Argeș

Haștag sau informații gratis pentru lucrurile care costă! (I)

Dragă Chonstance,

Viața este un joc de bumerang. Propriile gânduri, vorbe rostite și acțiuni făcute intenționat se întorc la tine cu o acuratețe uimitoare. Ca atare, înainte să gândești, spui sau să faci ceva, imaginează-ți cum ar fi să primești exact ceea ce emiți, iar apoi decide, înaintea timpului, în avans ce ți-ai dori să primești pentru a trimite intenționat. Aceasta înseamnă să oferi sau să provoci apariția a ceva în viața altcuiva, a ceea ce, de fapt dorești tu să experimentezi.

Tu ce faci să ai o minte fericită?

Nu subestima puterea cuvintelor și a gândurilor pe care ți le repeți zilnic pentru că gândirea este cea care poate să te pună pe cărarea dorită a vieții tale. Observi, privești într-un loc anume, dar ce vezi?! Cum ar fi să privești propria schimbare drept o fabuloasă provocare? Oricum ți se întâmplă, însă nu o conștientizezi! Asumă-ți frustrările și dezamăgirile, sunt parte din trecut. Acceptă și iubește trecutul tău!, e vital! Evită a-ți consuma energia cu lucrurile pe care nu le poți controla. Evită a repeta din reflex aceleași acțiuni iar și iar, așteptând, (culmea!) un alt rezultat. Învață și fii recunoscătoare propriilor greșeli făcute, sunt cei mai buni profesori pe care i-ai putea avea vreodată și ai ocazia de a face îmbunătățiri, deoarece numai dacă îți corectezi greșeala, vei învăța să nu o mai repeți.

E primordial a rămâne independentă și liberă pentru a te simți fericită.

Planifică și lucrează pentru a-ți atinge un scop bine definit pe baza propriilor merite și talente și nu aștepta rezultate imediate.

De ce ai vrea să trăiești senzitiv pentru lucrul pe care nu ți-l dorești să se întâmple, un lucru de care ți-e frică, te inspăimântă și cu oroare te gândești la el, să simți ce nu vrei să ți se întâmple, în loc de a simți ceea ce dorești să ai? Dorește-ți să simți doar ceea ce vrei să ți se întâmple, să poți alege conștient acest lucru. Ce diferență s-ar produce între viața ce-ai trăit-o și cea pe care o trăiești acum, pur și simplu să alegi realitatea, să știi cum ai dori să fie viața ta, acum în prezent, pacea s-o instaurezi, să te simți prosperă și recunoscătoare în același timp pentru tot ce ești, faci și ai. Oare, cum ar arăta noua viață de-acum, experimentând tot ceea ce ai alege să creezi prin a simți ceea ce vrei să fie, să ai abilitatea de a controla, de a nu-i neglija pe cei din jurul tău și de a face mereu ceva pentru a-ți îmbunătăți starea de spirit, aceea de a fi?

Întotdeauna există un motiv să zâmbești. Găsește-l! Alege să îți exprimi emoțiile pe care le-ai trăi atunci când se va întâmpla ceea ce iți dorești. Gândesc logic, acționez, simt o emoție, o senzație, creez. Când mă gândesc la ceva, îmi fac o imagine în minte cu acel lucru la care mă gândesc, dar care nu se materializează până nu inspir puterea emoției în acel gând și, când se întâmplă asta? Numai după ce acționez într-un fel sau altul. Senzația este uniunea dintre gând și emoție. Omul este capabil de două emoții primare: iubirea și frica, ce sunt două aspecte ale aceluiași lucru. Se spune că, ori respirăm iubirea unui gând, ori frica lui, iar apoi uniunea, senzația, devine bucuria, compasiunea ori, la polul opus, furia, supărarea, acestea nemaifiind emoții, ci senzații. Poți avea același gând pentru o anumită afirmație, dar să-l insufli cu o emoție diferită rezultă o altă senzație și produci un alt rezultat, o manifestare

diferită. Gândul călătorește mai repede decât lumina, în toate direcțiile, pătrunzând în mințile omenilor și produce prin fenomenul subtil al rezonanței, gânduri asemănătoare de armonie și pace, ori gânduri discordante creînd stări dizarmonioase. Când arunci o piatră într-un lac, ea va produce o succesiune de valuri concentrice având drept epicentru, locul impactului cu apa. Lumina unei lumânări aprinse va da și ea naștere unor vibrații eterice, călătorind în toate direcțiile și la mare distanță de emițător. În acest mod, atunci când un gând străbate mintea unui om, el dă naștere unor vibrații, călătorind în tot Universul. Mintea universală care suntem, umple ca un eter întreg spațiul servind drept vehicul pentru gânduri și, la fel se întâmplă cu vehiculul pentru sentimente, lumină și electricitate, ori aerul pentru sunet. Eterul spațiului înregistrează gândurile noastre, iar forța gândului este atât de mare încât poți învârti întreg pământul prin intermediul ei. Ea poate fi transmisă de la un om la alul pe același nivel de rezonanță, adică gânduri plus imaginea creată. Suntem înconjurați de un ocean de gânduri și, cu toții absorbim anumite gânduri, doar emitem altele, fiecare având propria lume a gândurilor ce se dizolvă în neantul Universului, o spun cercetătorii fizicii cuantice. Gândurile sunt vii, ele trăiesc de-a pururi și nu pot muri niciodată, sunt veșnice. Fiecare schimbare de gând este însoțită de o vibrație nouă. Gândul are nevoie de un mediu pentru a putea acționa, de aceea cu cât vei repeta anumite gânduri, cu atât ele devin mai puternice în a se manifesta plenar în realitatea ta. Când gândul tău este focalizat, dându-i o direcție particulară, el va produce anumite efecte direct proporțional cu puterea de concentrare cu care emiți gândul. Gândul este o forță subtilă pe care ți-o poți procura și prin hrană, de aceea cu cât hrana este mai pură, gândirea ta devine și ea pură, inofensivă, sublimă, influențând alți oameni, foarte pozitiv. Gândurile noastre sunt mesaje pe care le emitem vibrațional în toată lumea, viteza lor fiind uluitoare.

Gândurile, fie ele pozitive, ori negative sunt mesaje transmise în lume, funcție de rezonanța fiecăruia astfel încât va recepționa analog cu vibrația personală. Gândurile au o putere incredibilă, pot schimba mentalități, deci vieți, pot face practic, orice!

Omul care gândește negativ devine periculos și întreține în lume o atmosferă de agitație și zbucium sufletesc. Gândurile și sentimentele lui negative sunt transmise în eter precum mesajele radio sau tv și sunt recepționate de acei oameni ale căror minți rezonează cu asemenea vibrații.

La fel, cei care emit gânduri de compasiune, contemplative, de bunătate și iubire necondiționată îi pot ajuta, deopotrivă pe cei din apropierea lor și, în egală măsură pe toți ceilalți care se află la mare distanță, dar, cu care rezonează. Gândul este o forță, precum este gravitația, atracția sau respingerea. Ce este această lume, decât materializarea gândurilor pozitive și negative existente în mințile noastre și care au o mare putere de a transmite un mesaj sau a-l recepta de la mare distanță prin telepatie - primul telegraf fără fir sau prin transferul gândurilor.

Consumă alimente pure, recreează-te mental și inocent, antrenează-ți mintea savurând micile bucurii ale vieții, schimbă-ți dispoziția lăuntrică prin emanarea unor gânduri și percepții pozitive, nobile, sublime, ori prin cultivarea bunei dispoziții. Orice gând emani este o vibrație ce nu va muri niciodată. El va continua să treacă prin vibrația sa toate particulele acestei lumi și, dacă un gând este nobil și plin de forță pozitivă, el va activa în mod similar toate mințile cu care rezonează. Acest mecanism va permite tuturor celor cu care rezonezi pe aceeași lungime de undă să preia gândurile tale în mod inconștient și să înceapă să emită gânduri asemănătoare în funcție de propria lor capacitate lăuntrică. Rezultatul va fi acela că, fără a cunoaște consecințele propriilor tale acțiuni, tu vei fi pus în mișcare forțe uriașe, amplificate prin puterea rezonanței care vor înfrânge gândurile negative, emanate de cei care dispun de un egou inflamat.

Fiecare om își are propria sa lume mentală, modul său de a gândi, propriile căi de înțelegere a lucrurilor și căile sale de acțiune.

Așa cum corpul unui om diferă de al celorlalți, la fel diferă și modul lui de a gândi și de a înțelege, de aceea și apar diferendele între oameni. Tu nu poți înțelege corect viziunea celuilalt om, de aceea nici prieteniile nu durează o viață. Pentru a ne înțelege empatic unii pe alții, ar trebui să ne acordăm pe frecvența vibrațiilor mentale ale celuilalt, renunțând pe moment la propria noastră frecvență. Dacă îți blochezi accesul la modul lui de gândire, la frecvența sa de emitere mentală, nu îl vei putea înțelege vreodată, percepându-l doar într-un mod critic în funcție de propriul tău filtru mental și care distorsionează felul de a gândi și de a-l vedea pe al celuilalt. Unde nu există empatie, cu greu poți vorbi de o prietenie autentică. Gândurile pline de un egoism exacerbat sau de ură, lipsite de altruism, produc confuzie și imagini distorsionate în minte, lăsându-te într-o veșnică neînțelegere orice ți s-ar întâmpla. Toată această energie mentală care este disipată și direcționată greșit prin diferitele gânduri lumești, lipsite de valoare ar trebui focalizată conștient prin canale spiritual ajutătoare pentru a nu stoca în memorie informații nefolositoare, a nu da importanță la tot ce nu-ți mai folosește, iar golul rămas în gândurile tale umple-l cu gânduri de recunoştință, de empatie și trăiri divine.

O singură celulă din corpul tău este ca un om în miniatură și este înzestrată cu inteligență. Ce gândești și simți tu, gândește și simte și ea. Unele celule secretă anumite substanțe în interior, în timp ce altele le excretă în exterior, ele jucând rolul unor soldați apărând corpul de intruși sau viruși.

(va urma)

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeş

E timpul pntru iubire

Pentru iubire e timpul,
Așa îmi simte sufletul…
Și trece anotimpul,
Și lasă în urma scheletul.
Pentru iubire e vremea,
Așa îmi dictează inima…
Și caut aleea,
Fără să mai verse lacrima.
Pentru iubire e ceasul,
Așa îmi șoptește gândul…
Și să am grijă îmi spune,
Să nu mai ajung la suspine.
Pentru iubire e ora,
Așa îmi fredonează inima…
În a jocului hora,
Să nu mai cadă lacrima.
Pentru iubire e minutul,
Ce face să vibreze sufletul…
Instinctul o face pe mutul,
Suferinței nu vrea să-i mai cunoască prețul.
Pentru iubire e secunda,
Ce face să tremure inima…
Ca apele unda,
În zâmbet să transforme lacrima.
Pentru iubire e durata,
Ce inima o așteaptă…
Și chiar dacă pierde rata,
Tot într-acolo se îndreaptă.
Pentru iubire este drumul,
Așa îmi vorbește sufletul…
Are ca indicii fumul,
Acesta îi este biletul.
Pentru iubire este calea,
Așa îmi cântă inima
Și de data aceasta observă cărarea,
Ce nu o să-i mai aducă lacrima.
E timpul pentru iubire,
Doar ea e lecuire…
Pentru suflet, inima și întreaga ființă,
Toate o vor, au nevoie de ea, ca pe cerință!

Denisa Coroja

Incontrolabil

...
şi timpul se dilată
în creierii mei nocturni
Nu ştiu dacă acum e acum
sau a mai fost oare cândva
în imaginația mea
Nu ştiu şi nici nu mă mai ostenesc
să caut logica,
ieşirea din spirala
tot mai complexă.
Ce am gândit ieri
se risipeşte în prezentul tot mai lipsit de esență
...
şi rămâne doar iluzia unui relativ control
asupra amalgamului incontrolabil.

Păreri

Ți-aminteşti acel sărut sărat?
Mda... nici eu. E cam
îndepărtat
S-a pierdut în nebuloasa
minților prea crude.
Stropi reci se preling
pe suprafețe tot mai fierbinți
Şi ieşirea din tunel e doar o
părere
Căci realitatea e circulară;
Infinită
„Final” e ceva abstract
„Trecere” ar fi abordarea potrivită
Deci cum să-mi mai amintesc sărutul acela
când el este atât de material
Şi tot ceea ce avem etern
nu este palpabil, nici transmisibil,
iar dacă uneori
buzele mele percep o închipuire cu gust sărat
E doar o himeră a unei suflări trecute din viitor.

Ramona Ungureanu

Acolo sus

Acolo sus, m-așteaptă Dumnezeu,
Mă cheamă ne-ncetat cu glas duios.
Dar cine-atât de important sunt eu,
Să mă aștepte-atâta timp Hristos?

De câte ori la ușă mi-ai bătut?
De câte ori în frig m-ai așteptat?
De câte ori Iisuse-ai stat flămând?
Iar mie nici măcar nu mi-a păsat.

Treceam pe lângă Tine fără milă
Din nepăsare nici nu te-auzeam.
Mă urmarea privirea Ta umilă
Dar eu nicicând, spre Tine nu priveam.

De câte ori m-ai ridicat la greu?
De câte ori, ușor m-ai mângâiat?
Cum Doamne lângă mine-ai stat mereu,
Cum Doamne-atâtea rele mi-ai răbdat?

M-ai tot strigat să vin și eu spre Tine.
Într-un sfârșit, te-am auzit ușor
Și am simțit cum inima în mine,
Te căuta de mult cu mare dor.

Dar nu am ascultat deloc de ea,
Mi-era mult mai ușor s-o ocolesc.
În loc s-alerg spre-mbrățișarea Ta,
În loc să-nvăț și eu să te iubesc.

Acum îți mulțumesc și-mi pare rău,
Că nu am fost, atâția ani la rând,
Nimic din ce-ai fi vrut să pot fi eu
Și-atâta timp m-ai așteptat plângând.

Uneori

Uneori nu știu s-ascult, uneori mă pierd prin gânduri.
Alteori te vreau prea mult și te caut printre rânduri.
Uneori îți scriu în minte, alteori te și alung.
Simt cum teama mă cuprinde, vreau să pleci, vreau să te strig.
Sunt atât de imatură, când iubesc mă pierd mereu.
Sunt o caldă picătură ce se-aude-ntr-un ecou.
Mă răsfeți doar prin cuvinte și respir prin vraja lor.
Însă inima îți minte, ești așa amăgitor.
Avem gânduri diferite și-ntre noi distanța-i mare,
Sunt rețineri infinite, nu privim același soare.
Vei rămâne-o amintire dintr-un vis și o dorință,
Vei rămâne o trăire dintr-un dor și neputință.
Între inimă și minte, uneori nu știu s-aleg
Și-am ales prin inimi frânte să te-alung și să te neg.
Poate-așa ți-a fost mai bine, am simțit, ești detașat.
Până să renunț la tine, tu la mine-ai renunțat.

Prin anii vieții mele

Și am trecut prin anii vieții mele,
Strângând în amintiri numai durere.
Și-un strop de bucurie, risipit,
Prin sufletele reci, cãnd am iubit.

Din fiecare vis am învățat,
Să mă trezesc, că nu-i adevarat.
Din fiecare lacrimă căzută,
Am învățat că viața e o luptă.

Iar zâmbetul ce rar l-am întâlnit,
În suflet, ca pe-o floare l-am sădit.
Și lacrimile când îl vor uda,
Va înflori ușor pe fața mea.

Am câștigat și multe am pierdut.
Și-atât de tare-n suflet m-a durut,
Cănd uneori doream o-mbrățișare,
Și-o căutam în sufletele goale.

Înaintând așa prin viața mea,
Am învățat ce-nseamnă a spera.
Și mă îndrept spre anul 37,
Mergând cu rău și bine mai departe.

Pe drumul presărat cu-atâta dor,
De mâna caldă a părinților,
De mângâierea cea mai sinceră din lume,
Sunt singură, mi-e greu, dar mi-e și bine.

Să mă pierd

Aș vrea sã mã pierd printre frunze și ramuri,
Departe de tine, departe de toți,
Sã rup și tãcerea prea strânselor hamuri
Ce-mi furã din pacea lãsatã în nopți.
Să-mi adorm acolo iubirea și viața,
Întinsã pe iarba țesută cu rouã.
Și vântul prin șuier, să-mi mângâie fața,
Pe care adesea și lacrimi o plouã.
Aș vrea sã mã pierd într-un nor risipit,
Sã nu mã mai poat-aduna nicio cale.
S-alunec, cum cubul de gheață, topit,
Alunecã-n apele sale.
Să fiu mângâiatã de soare în mers
Și-n umbrã sã simt duioșie.
Să-i dau vieții mele o clipã de sens
Și nimeni, de mine, să știe.
Aș vrea sã mã pierd în ierni nemiloase,
Să-mi poatã-ngheța chiar și sufletul cald.
Sã-mi sting rãsuflarea-n brațe geroase,
Sub crengi amorțite de brad.
Sã-mi ningă pe trup cu fulgi sclipitori,
Să-mbrac haina albã și purã de nea,
Cusută de crivăț, prin pașii-i ușori
Și-acolo să moară și inima mea.

Marina Pantazi

Odă femeilor din lumea întreagă

Femeia e un înger cu aripi nevăzute
Răbdarea e a ei virtute
Femeia e mamă, soră sau soție
E soare sau nor, e lumină vie.
De preț e al ei surâs, că-l vezi atât de rar
Iar lacrima îi e leac vărsat la amar.
Căci ea, femeia din bunătate
Și sufletul din piept și l-ar scoate.
Femeia e o mamă ce-și veghează
Pruncul ce doarme, și visează
Să-l vadă mare într-o zi
Înconjurat de bogății,
Ba nu, visează să-l vadă fericit
În toată această lume ca un labirint.
Femeia e bunica ce așteaptă
Să-și vadă copii bătând la poartă
Că au plecat spre un trai mai bun
Uitând de portul lor străbun.
Eu sunt femeie și aș vrea
Să spun că-s mulțumită așa
Și dacă timpul prieten îmi va fii
În timp mamă și bunică voi deveni.

Suspin de toamnă

Pe străzi luminate de felinare
Pornit-am cu pas grăbit
Iar vântul suspina adânc
Printre crengile înfiorate
Iar frunzele cădeau dansând,
Cu mișcări grăbite, legănate...
Privându-le rămâneam visând
La vremuri îndepărtate...
Pe străzi luminate de toamnă
Am trecut îmbătată de parfum
De frunze uscate și scurm,
Plutea în aer miros de gutuie
De mă apuca un dor de copilărie
Voiam să adun iar struguri din vie,
Să alerg desculță peste glie,
Visam dintr-o dată cu ochii deschiși
Că străbat poteca de pietriș
Spre școală, cu inima tresăltând prin toamnă!

Pastel de toamnă

Toamnă cu gutui coapte,
Rămâi în suflet o eternitate
Tu ne aduci aminte de copilărie,
De parfumul crizantemelor
De zilele cu ploaie și melancolie
De frunze îmbibate de culoare
Ce cad cu foșnete ușoare,
Mici fluturi cu aripile pârlite de soare...
Toamnă tu ești o artistă
Ai pictat un tablou diafan
Oare de ce te simt atât de tristă
Când treci prin țară cu pas sfios, grăbit...

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeş

Fahrenheit post-3005/1995

Paşi somnambuli
Pe o stradă cu asfalt topit
Gânduri sufocate
În canicula timpului
Deşertăciunea speranţelor
Pe care le aveam,
Şi le iubeam

Paşi gânditori
În parcul cu amintiri
Din poze rupte
Şi gânduri tăcute
În arşiţa soarelui
Beznă de soare
Ce-ţi spune să pleci
Fără drum de întors

Dar ce să ştie oraşul prea străin
Şi lumea prea absentă
Şi tu, cel ce a greşit

Daniela Ioana Chițescu

Metafizicul drum

Care e oare cel mai scurt și greu drum?
căci nu e drumul de la mine la tine
și nici de la singurătate la iubire.
Nu e nici cel de la cer la pământ,
Nici de la ceea ce n-am fost la cine sunt;

Nici de la iarnă la vara cu păuni,
nici de la foc la foșnet de fântâni.
Nu e distanța râsului de plâns
Și nici a bocetului cu al sufletului surâs.
Nu e nici drumul de la plin la gol,
Și nici de la război la al primului păcii sol.

Nu e distanța de la Soare la ploi
și nici cea de la Vânători la Eroi.
Nu e distanța dintre ce-ai și n-ai,
Nu-i nici poteca de la Infern la Rai;

Nici de la cel plecat la cel rămas,
nici de la muți la cei cu vesel glas.
Nu e distanța dintre kilometri și un pas,
Nici de la infinit la o secundă dintr-un ceas.

Nu e drumul de la miracol la blestem
Și nici de la credință pură la blasfem.
Nu e nici drumul de la aprins la stins
Și nici de la învingător la cel învins.

Nu e distanța de la târât la linul zbor
Și nici de la al nimănui l-al tuturor.
nici de la cel smerit la cel păgân,
Nici de la biata slugă la stăpân.
Nu e distanța de la ateu la Sfânt
și nici de la naștere la mormânt.

Acest secret am să vi-l spun acum,
Căci cel mai scurt dar și cel mai greu drum
E o cărare simplă
De la minte la inimă...

Cum

Întristare și veselie crudă
Haos și calm deopotrivă
Părtaș la moartea și învierea mea
Șoptește-mi cu gura ta mincinoasă:

Cum de să iei un orb ai avut curajul
Și să îl faci să vadă ce nu vedea?
Viciul de inimă, în pragul minții
Cum de-ai avut curajul de a-l spulbera?

Cum umpli și seci
Vaza adâncă de lacrimi reci

Și-ncrucișezi nori de necazuri
În soarele ochilor mei întunecați?

Cum să mă lași cu jumătate de păcate
Blestemată să scriu poezii - ndurerate?
Dar, precum ele, și cuvintele dezvăluie tot jumătate
Și jumătate-ascunde sufletul înăuntru.

Cum faci amarul mai puțin amar?
Când dimineața a purtat spre seară
Inimi rupte în zadar
Pe-o foaie goală.

Cum poți să stai pe steaua nelocuită
În casa la ușa căreia inima mea obișnuia să bată?
Așteptând de tine să fie salvată
În timp ce spărgeai cheile în zgomotul vieții
din stradă ?

Cum îndrăznești să-mi spui povești
Cum că aprinzi lumina-n ploaia mea
Si totul e întuneric acolo unde nu mai ești
Viața fără viața dintr-o stea?

Cum îți întinzi plinele aripi
Să văd strălucind penele-ți de rouă
Din ceruri coborând blânde porunci
Jurându-ți că eu le voi păstra mereu acolo?

Cum reușești să-mi faci durerea calmă?
Funzele sufletului înroșite-nainte de toamnă,
Să le zbori în disperarea liniștită a ramurilor tale
Și să le întorci vii ca malul mării?

Spune-mi,
Cum te mai iubesc încă ?

Raiul, tu și eu

Oare Raiul are chei?
Că aș vrea să îl încui
Să nu-mi fure nimeni iară
Frumoșii tăi ochi căprui

Oare dac-ai ști că pierzi
Te-ai teme seară de seară
Că n-ai mai putea să vezi
Ai mei, triștii, ochii verzi?

I-aș închide, dar nu pot
Ochii tăi nu sunt ai mei
M-aș simți ca un despot
Să îți iau tot ce tu vrei

Te las liber să alegi,
Să fii tot ce vrei să fii
Eu nu știu ce-ai să culegi
Dară nici tu nu mai știi

Să-mi mai lași poarta deschisă
Să mai pot să mai pătrund
Și din ochii tăi de sticlă
Stelele să mi le-adun

Să te mai privesc odată
Și nu iarăși doar în gând
Să îmi simți iubirea toată
Și să nu mă sting plângând...

Șerban Florescu

Expoziție retrospectivă

M-am născut de fiecare dată
singur
într-un pat de piatră,
întrebându-mă constant
de ce oamenii își caută jumătatea –
trăiesc într-un pat de piatră
și-mi tremură oasele în lumina somnului.
am scris un hipersensibil adio
cu gura plină de noapte
sau
pereții chiar îmbătrânesc
de dorul tău.

Iubito,
sunt un ceasornicar renumit
de când buzele tale
au spart sticla orologiilor lumii
și sărutarea lor a oprit,
peste noapte,
timpul.

Naufragiu

Se scufundă barca:
arunc vâslele-
aruncă-ți hainele,
arunc vestele-
aruncă-ți rubinele,
aruncă dopul sticlei de vin,
toarnă-l pe tot în cupă,
hai să cântăm la frunza de pelin,
în timp ce ne iubim
și apa ne astupă!

SEPTEMBRIE. O NOUĂ LANSARE.

(Foto - Al. Oprea)

„ENERGIE, SIMBOL ȘI CULOARE”

Acesta este titlul expoziției pictoriței bucureștence Andreea Adeline Lazăr, al cărei vernisaj a avut loc la Complexul Expozițional Casa Cărții (parter), sub coordonarea doamnei director Carmen Salub.

Tablouri numeroase, impresionante ca tehnică de lucru, abordare îndrăzneață, explozie cromatică. Exponate care delectează privirea, mângâie spiritele. Dar și solicită privitorul în căutarea sensului dat de creator operelor sale.

Toate ingredientele reunite pentru ca acest eveniment, la care am avut privilegiul de a fi prezent, să poată fi încadrat în categoria exclusivistă al celor memorabile.

Nicolae Cosmescu

Cine ... ?

Cine să ne mângâie fețele încruntate
Să ne abată gândul de crudă răzbunare,
S-alunge suferința lăsată de păcate
Şi să ne şteargă fruntea de sânge şi sudoare ...?

Cine să poarte-n palme sufletul cel de piatră
Şi neagra carapace s-o sfarme în nisipuri,
Iar focului din trupuri să-i fie caldă vatră,
În jocul de lumină şi umbre, de pe chipuri ...?

Cine să poarte-n lume eterna întrebare,
Cea care ne frământă cât suntem, încă, vii,
Cu care ne loveşte, ne bucură şi doare,
Când înspre noi priveşte: „A fi, sau a nu fi...?"?

N-am fi ştiut, nicicând, ce este fericirea,
N-am fi avut în ochi nici lacrimi nici scântei,
N-am fi ştiut, nicicând, ce înseamnă iubirea;
De-aceea Dumnezeu te-a făurit, FEMEIE!

Adrian Mitroi

Poem caligrafiat de Petre Ghilencea

